

AZ IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

A scenic landscape photograph of a valley. In the foreground, a river flows through a lush green forest. The middle ground shows a valley floor with a river and scattered trees. The background features steep, forested mountains under a blue sky with light clouds. The overall scene is peaceful and natural.

Őszi imabét

2006. november 4–11.

A reménység útján

SZERETETT, KEDVES TESTVÉREIM!

Ebben az évben – közösségünk régi szokása szerint – szeretnénk az imahetet ősszel megtartani. Ez a gyakorlat akkor honosodott meg, amikor hitbeli elődeink még többnyire földműveléssel foglalkoztak, s ősszel, a betakarítás idején, amikor Isten áldása megmutatkozott a javak bőségében, szerették volna kifejezni hálájukat. Ezért gyülekeztek össze nap mint nap, és közösen imádkozva, együttes szívvel keresték Istent. Többen már jóval az aratás előtt felajánlásokat tettek, amit aztán később, a betakarítás után teljesítettek, megemlékezve arról, hogy Krisztus minden emberi lényért tett valamit, amikor odaadta önmagát a világért. Élet adatott az emberiségnek, mindenkinek, aki csak e világra születik, akár hisz Krisztusban, akár nem, akár tud róla, akár nem. Egyvalaki meghalt mindenkiért, s ha ezt nem tette volna, akkor mind halottak lennénk. Ádám bűnesete óta egyetlen lélegzetvételre sem került volna sor. Csak Krisztus áldozata tette lehetségessé, hogy az élet fennmaradt a Földön. Minden ember Krisztusnak köszönheti a pusztá fizikai létét is, s végtelenül és örökre adója Neki teljes értelemben mindenért, amije csak van. Ellen G. White azt írja: „A Golgota keresztyének bélyege rá van ütve minden kenyércipóra és tükröződik minden vízforrásban.” (Desire of Ages, 660. o. – A világ reménye, régi kiadás, 438. o.)

Az életnek ezt az ajándékát lehetetlen elvonatkoztatni Krisztustól. Soha senkinek – legyen akár szent, akár bűnös – nem lehetett volna része akár csak egy pillanatnyi örömben vagy boldog nevetésben sem ezen a világon másképpen, mint Krisztus vérén megváltott tulajdonaként, akár ismeri boldogsága forrását, akár nem. Egyedül Isten kegyelmének köszönhető, hogy az emberi élet bőséggel kiáradt sokakra. Akikben pedig ez a felismerés megszületik, azok Isten szeretetének foglyává válnak. Isten jósága megtérésre indítja, elkötelezetté teszi őket a másokért végzett szolgálatra. Pál azt írja önmagáról: „Mind a görögöknek, mind a barbároknek, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak **elkötelezettje** vagyok...” (Rm 1,14) Máshol **Krisztus foglyának** tekinti magát, mint akit meghódolásra készítetett, foglyul ejtett az Isten minden értelmet felülhaladó szeretete, aki nem akar másról tudni, csak Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről. Zakariás könyvében található egy megkapó kifejezés, amely tökéletesen bemutatja ezt az állapotot. „**Reménység foglyainak**” nevezi azokat, akik a szabadulás, a gyógyulás ígéretében hisznek. „*Óh, mily nagy az Ő jósága és mily nagy az Ő kedvessége!* – vallják abban a reményben, hogy „*megsegíti őket az Úr, az Ő Istenük ama napon, mint az Ő népének nyáját és mint koronakövek ragyognak az Ő földjén*” (Zak 9,12, 16–17). Az előttünk álló imahéten erről a reménységről hallunk majd, hogy megerősödjenek kezeink a jóra, hogy tekintetünk lélekben az alapokkal bíró városra irányuljon, jobb után vágyódjunk, tudniillik a mennyei után, és legyünk biztosak abban: Isten nem szégyelli, hogy Őt Istenünknek nevezzük, mert várost készített nekünk.

Éljen lényünkben az a bizonyosság, hogy „*a mi országunk a mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztus is várjuk, ki elválttatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez... Annakokáért, szerelmes atyámfiai, akik után úgy vágyakozom, ti én örömem és koronám, ekképpen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim!*” (Fil 3,20–4,1)

„Legyen állandóan emlékezetünkben a kegyelem megannyi tanújele, amellyel Isten bennünket elhalmozott: a felszárított könnyek, a lecsillapított fájdalmak, az eltávolított akadályok, az elhárított veszedelmek, a betöltött szükségletek, és a ránk árasztott áldások. Ezek erősítsenek zarándoklatunk hátralévő részében.” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út* – régi kiadás, 102–103. o.)

Testvéri szeretettel:
Sonnleitner Károly

Az imaheti adakozás célja

Minden évben, az imahéhoz kapcsolódóan, kitűzzük azt a célt, amelyről megemlékezhetünk imáinkban a hét folyamán, az imahét végén pedig adományainkkal is támogathatjuk. Idén azonban nagyon nehezen tudtunk egy ilyen határozott célt megjelölni, ugyanis az egyre szorítóbb anyagi körülményeink között közösségünk számtalan területe küzd súlyos pénzhiánnyal. Tudjuk, hogy mindnyájunkra szűk esztendő vár, melyek aggodalommal tölthetik el lelkünket a jövőnk felől, de megtaníthatnak bennünket a bizalom mellett a megelégedésre és a hálaadásra. A hálaadás lelkülete pedig bőkezű adakozókat formálhat belőlünk, ahogyan arról Ellen White is ír:

„A bőkezű adakozás: mennyei lelkület. E lelkület legmagasztosabb megnyilvánulása: Krisztus áldozata a kereszten. Az Atya odaadta értünk egyszülött Fiát! Krisztus pedig, miután mindenről lemondott, amivel bírt, önmagát adta oda, hogy megmentse az embert. A golgotai kereszt legyen az Üdvözítő felhívása a jótékonyaságra, minden követőjéhez. A kereszt a jelképe az örök adakozás elvének. »Adni és ismét csak adni.« »Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.« (1Jn 2,6)

Mindaddig, míg Isten áldást ad gyermekeinek, kötelességük sem szűnik meg, hogy visszaadják Teremtőjüknek az általa igényelt részt. Éspedig nemcsak ezt a köteles részt kell adniuk, hanem hozzanak hálaáldozatul önkéntes adományokat is Isten tárházába. Ujjongó szívvel áldozzák hát oda Teremtőjüknek bőségük zengéit, legkiválóbb javaikat, legszebb és legszentebb szolgálatukat. Akkor gazdag áldást nyernek. Isten olyanná teszi lelküket, amilyen a megöntözött kert, amely sohasem szenved vízhiányban. Amikor pedig begyűjtik az utolsó nagy aratást, jutalmul azokat a kéréket nyerik, amelyeket Mesterüknek hozhattak, azért, mert istenadta javaikat önzetlenül használták fel.” (Az apostolok története, Adakozó gyülekezet c. fejelet)

Reménykedve lelki megerősödésünkben, arra ké-

rünk benneteket, hogy támogassátok imáitokkal és adományaitokkal ingatlanfejlesztéseinket. Az elmúlt évben tulajdonképpen egy forintot sem tudtunk ilyen célokra fordítani, illetve csakis kölcsönből tudtuk ezt megtenni. A szükségletek azonban folyamatosan léteznek, és természetesen a megoldott problémákra felvett kölcsönöket is vissza kell fizetni.

2006-ban igyekeztünk minden kiadásunkat jól megtervezni, mégis újabb és újabb igények és problémák merültek fel év közben, amelyek többletkiadást okoztak. A tervezettnél jóval több, a korábbi években felvett kölcsönt kellett idén visszafizetnünk, ami összességében 10 millió forintot jelentett. A tervezett bérköltségeket is mintegy 17 millió forinttal haladják meg a tényleges adatok, és intézményeink is szorult helyzetben vannak, így a főiskolának szánt 26 millió forintot is további 6 millió forinttal kellett kiegészítenünk.

Az őszi hálaadományaitokból befolyó összeggel most három gyülekezetet támogatnánk. Az egyik a salgótarjáni gyülekezet, e célból ugyan a legutóbbi imahéten is gyűjtöttünk, de az akkor befolyt 3,8 millió forint és az eladás alatt álló jelenlegi ingatlanunk 10-11 millió forintos értéke még mindig kevés egy új ingatlan vásárlásához. A másik cél a nagyúti gyülekezet építését támogatná. A testvérek itt már évek óta jelzik abbéli szándékukat, hogy a jelenleg egy testvérünk otthonában működő imaházunkat önálló épületre cseréljék. A testvérek itt már egy telket és munkaerejüket is felajánlották, de az építőanyagokat még biztosítanunk kell. A harmadik cél pedig a siófoki gyülekezet bővítése, ahol a munkákat már elkezdték, és amire eddig 1,5 millió forintot biztosítottunk, de további 1 millió forintra lenne még szükségük a befejezéshez.

A fenti célokra a hálaadományokat az imahét záró szombatján, november 11-én gyűjtjük egybe. Kérjük, hogy lehetőleg mindenki erre az alkalomra készítse elő az adományait, jókedvvel és bőkezű adakozóként.

November 4., szombat

A reménység evangéliuma

„Ellenségeskedést szerzek
közötted és az asszony között,
a te magvad között
és az ő magva között: az neked
fejre tapos, te pedig annak
sarkába marsz.” (1Móz 3,15)

„És az Isten könyörül rajta,
és azt mondja: Szabadítsd meg őt,
hogy ne szálljon a sírba,
váltásdíjat találtam.” (Jób 33,24)

„[Várjuk] ama boldog reménységet
és a nagy Istennek és megtartó
Jézus Krisztusunknak
megjelenését.” (Tit 2,13)

Isten már az emberi történelem legelején, közvetlenül a bűneset után meghirdette az ősevangéliumot, mely csírájában tartalmazta a teljes megváltási tervet, az Isten és Sátán között kibontakozó küzdelmet. Különleges jelentősége van e ténynek: a Teremtő egyértelművé tette, hogy a bűneset pillanatában, a bűn e világba történő első bejövetelekor már készen állt az Ő „képét és hasonlatosságát” (1Móz 1,26–27) hordozó teremtménye, az ember szabadításának terve. Isten a maga bölcsességében jól látta, hogy az ember Istentől elszakadva egyre reménytelenebbül bonyolódik bele a bűn hálójába, lesz egyre inkább „szolgája a bűnnek” (Jn 8,34), s ezzel együtt egyre mélyebbre süllyed a kétségbeesésbe. Éppen ezért már összeütközésekre is rá-

bízta a megváltás evangéliumát, hogy mintegy világitó lámpásként tartsák azt a magasba utódaik előtt. Az ember természetét ugyan megronthatja a bűn, de a saját egyetértése nélkül sosem vehet rajta teljesen hatalmat, mert Isten „ellenségeskedést szerz” vele szemben, képessé téve az embert arra, hogy a bűnnel szakítva végül maga Sátán, a bűn szerzője fölött is teljes erkölcsi győzelmet arasson.

Az ígéret azonban azt is bemutatja, hogy Isten a megváltás véghezvitelében számít az ember közreműködésére. Először azt láthatjuk, hogy Ő „szerzi” az ellenségeskedést, de nem közvetlenül Sátán ellen támad, hanem minket kíván felruházni a bűn legyőzésének képességével, személyes együttműködésünk útján. El akarja érni azt, hogy a lelkiismereten keresztül megnyilvánuló késztetések, majd pedig szabadító cselekedetei nyomán saját elhatározásból, önszántunkból forduljunk szembe a bűnnel, és utasítsuk el Sátán uralmát az életünk fölött. Kifejezetten ehhez adja meg saját hatalmának teljes támogatását. Isten már az ószövetségi Izráelnek – ezen belül is elsősorban egy mindenkori hívő maradéknak, a jelképes értelemben vett „asszonynak” (lásd a Jel 12. fejezetében található jelképet) – különleges mértékben mutatta be szabadító hatalmát a nép és az egyének életében véghezvitt konkrét szabadítások által, és az áldozati rendszer szemléletes, jelképes szertartásai révén azt is, hogy miként készít utat a történelmi mértékű, végleges megváltásnak.

Továbbá ahhoz, hogy megtanuljunk értékelni az igazság és a bűn közötti küzdelem tétjét, szükség volt arra, hogy mindkettőt a maga teljességében lássuk megnyilvánulni. Ezt Jézus Krisztus, az „asszony magva” (vö. a hasonló kifejezéssel 2Sám 7,12-ben) példája mutatja be, aki földi életében az ellene irányuló egyre súlyosabb és egyre nyíltabb sátáni támadások ellenére Sátán fejére taposott, vagy más bibliai kifejezéssel élve „kárhoztatta a bűnt a testben” (Rm 8,3). Mielőtt ártatlanul elszenvedett áldozati halála által végleg megtörte volna az Ellenség hatalmát, bemu-

tatta a Vádoló fölötti erkölcsi győzelem útját. A gyakorlati istenfélelem révén szegült szembe a kísértésekkel, és naponként meg kellett erősítenie közöségét az Atyával, hogy a Kísértő ne vehessen rajta hatalmat (lásd pl. Zsid 5,7 szemléletes leírását).

Milyen különleges jelentősége van mindennek a mi számunkra, akik közvetlenül a történelem lezárását megelőző és előkészítő időszakban élünk? Minde nélkülött hatalmas bátorítást jelenthet, hogy láthatuk az ősevangéliumban foglalt ígéret kibontakozását és eddigi megvalósulását a történelem során, s azt is, hogyan nyertek erőt hitbéli elődeink arra, hogy a kiéleződő erkölcsi küzdelem, az egyre fokozódó támadások közepette is nemet mondjanak Sátánnak, határozottan elutasítva a bűn uralmát – akár a legelenségesebb körülmények között és akár életük árán is. Ez azért fontos számunkra, mert Sátán a végidőben különlegesen heves harcot indít *„az asszony magvának maradéka ellen”* (Jel 12,17, pontosított fordításban) – azok ellen, akik a végsőkig ragaszkodnak a teljes megváltás ígéretéhez és útjához –, hogy első sorban erkölcsi bukást idézzen elő soraikban. **Az elkeseredett küzdelem oka éppen az, hogy amennyiben e maradék körében teljessé válik a bűn feletti győzelem, Sátán minden jogát elveszíti arra, hogy hatalmát érvényesítse felettük és magáénak követelje őket.**

Jézus Krisztus személyesen támogatja a győzelemre irányuló küzdelmet a Szentlélek elküldése és *„velelünk lakozása, bennünk maradása”* (Jn 14,17) révén, hogy Hozzá hasonlóan élő kapcsolatban maradhasunk Isten hatalmával. Pál részletesen kifejti, hogyan valósul meg a Szentlélek által a bűn legyőzése (Rm 8,1–17). A Szentlélek által elszakíthatatlan kapcsolatba kerülünk Krisztussal, aki maga is a Szentlélek erejével, *„Lélek szerint járva”* (Rm 8,1) volt képes ellenállni Sátán kísértő hatalmának. Így teljesülhet a határozott ígéret: *„A békesség Istene eltapodja Sátánt a ti lábaitok alatt hamar”* (Rm 16,20). Fontos megfi-

gyelni, hogy *Isten* tapodja el ugyan Sátánt, de a *mi* lábaink alatt!

Nagy felelősség tehát, hogy miként élünk ezzel a lehetőséggel. A küzdelem tétje nemcsak személyes győzelmünk vagy vereségünk a bűnnel szemben, hanem az is, hogy az emberek mennyire veszik komolyan a bűn feletti győzelem ígéretét. Személyes példaadásunk esetén *„siettetjük”* (1Pét 3,12 – pontosított fordítás) Krisztus eljövételét, ha viszont habozunk, akkor késleltetjük azt. Ha élünk az Isten által felkínált hatalommal, akkor a bűn feletti győzelem azt az üzenetet közvetíti a világ számára, hogy Sátánt le lehet győzni, s hogy a Krisztus Lelke által megvalósítható győzelem tökéletes és végleges megoldást jelent a bűn problémájára. Ha azonban elmulasztjuk ezt, akkor nem csupán rossz fényben tüntetjük fel az evangéliumot – mint olyan üzenetet, ami ugyan tetszetősen hangzik, de nincs valódi, átütő ereje –, hanem a bűn bűvkörébe kerülve egyre kevésbé fogunk vágyani a győzelemre, ami végzetes következménnyel járhat üdvösségünk szempontjából. Isten persze ekkor is továbbviszi és teljességre juttatja a megváltás tervét, csakhogy előfordulhat, hogy ezt már nélkülnk teszi!

Lássuk meg tehát Krisztus eljövételének látszólagos késlekedése mögött Isten türelmét, mely által újabb és újabb lehetőséget nyújt arra, hogy megragadjuk a győzelem lehetőségét. Gondoljunk ugyanakkor személyes felelősségünkre, hogy e türelmi idővel helyesen éljünk. Ha ezt tesszük, akkor a győzelem felé vezető úton szerzett személyes tapasztalataink révén magunk és mások számára is kívánatosá tesszük a Krisztussal való találkozást, mert Isten szabadító hatalmát, a Vele való személyes közösséget megismerve többé már semmiképpen nem akarunk tovább a bűn világában élni, s ily módon a szabadulás üzenetét is hitelesebben, nagyobb nyomatékkal közvetíthetjük a világnak.

Takács Szabolcs

November 5., vasárnap

A bűnből való gyógyulás reménysége

„(Krisztus) által van a menetelünk is hitben ahhoz a reménységhez, amelyben állunk, és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.” (Rm 5,2)

A mikor átéljük a bűnbocsánat bizonyosságát és felszabadító örömét, Isten egy további örömteli ígérettel ajándékoz meg bennünket: megtisztít minden hamiságtól (1Jn 1,9). Azt ígéri: átformálja jellemünket úgy, hogy Krisztushoz hasonlónak váljunk. Ahogyan Jézus Krisztus engedelmeskedett, úgy mi is engedelmeskedhetünk, hiszen így szól Isten beszéde: „Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzék és betöltsék.”

Ez az igazi örömhír, hiszen csupán a bűnbocsánat, megtisztítás nélkül, nem lenne megoldás számunkra. Isten ígéretére építve dicsekedhetünk „Isten dicsőségének reménységében”.

„Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is...” (Rm 5,3/a)

Isten a megtisztításunkat próbák és nehézségek között valósítja meg. Ezek által tanít bennünket az alázat, a bizalomra, a bűngyűlöletre. Azt akarja, hogy az életünkben tapasztalható akadályokra, bajokra,

válságokra úgy tekintünk, mint Ő általa elrendelt eszközökre, amelyekben irántunk való szeretetének és gondviselésének jeleit ismerjük fel. Meg kell tanulnunk Krisztustól azt a hitet, amely éppen akkor ragadja meg a legerősebben Isten ígéreteit, amikor a legnehezebb, legkilátástalanabb helyzetben van, azt a hitet, amely előre hálát ad Istennek a szabadításért, és előre dicsóítja Őt. „A hitnek egyszerű a működése, hatalmas az eredménye. Sok hitvalló keresztény ismeri valamennyire a Szentírást, hisz az igazságban, de megbukik a gyermeki bizalom tereén, amely elengedhetetlen Jézus vallásához. Nem kapaszkodnak Istenbe azzal a különleges érintéssel, mely gyógyulást hoz a léleknek.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek VII/a*, 172. o.)

„...tudván, hogy a háborúság állhatatosságot munkál” (Rm 5,3/b)

Isten először az alázat leckéjére akar megtanítani minket, legyen szó bármilyen jellegű megpróbáltatásról. Az állhatatosság szó azt jelenti: „alatta maradni a tehernek”. Ehhez azonban először el kell fogadnunk a terhet Isten kezéből. „Az Úr Jézus mindaddig nem élhet maradéktalanul bennünk és nem tudja kinyilatkoztatni magát rajtunk keresztül, amíg büszke énünk össze nem törik. Ez annyit jelent, hogy kemény és hajthatatlan énünk, amely szüntelenül igazolja magát, saját akaratát igyekszik keresztülvinni, saját jogaiért száll síkra, és a maga dicsőségét keresi, végül meghajtja magát Isten akarata előtt, beismeri hibáit, lemond a saját elképzeléseiről, feladja jogait, és nem keresi többé önmaga dicsőségét...” (Roy Hession: *A megújulás útján*, 17–18. o.) Ha elfogadtuk a terhet, vagyis megaláztuk magunkat Isten előtt, akkor alatta is kell maradnunk. Teher alatt csak az marad, aki teljesen

Istenre bízva önmagát, Tőle várja a szabadítást. Akkor mondhatjuk el, hogy alatta maradtunk a tehernek, ha engedelmesek vagyunk, Isten akaratát követjük és nem a magunkét, ha vállaljuk akár a nehezebb és hosszabb utat is. Az emberi megoldások sokszor kézenfekvőnek, célravezetőnek, könnyebbnek tűnnek, azonban, ha ezeket választjuk, megakadályozzuk, hogy Isten cselekedjen értünk, s így megdicsőítse magát az életünkben.

„Az állhatatosság pedig kipróbáltságot (munkál)...” (Rm 5,4/a)

Az Istenre hagyatkozó hívő emberek élete azt bizonyítja, hogy senki nem csalódik az isteni szabadításban, aki hajlandó a teher alatt maradni. Ha valaki kitartóan várakozik Istenre, annak hite – miután Isten próbára tette – tapasztalatokkal gazdagodik. Ekkor hasonló csodák történnek az életünkben, mint Jósafát és népe életében, amikor csak Istentől várták országuk megvédését (2Krón 20. fej.), vagy mint Jób életében, amikor nem tagadta meg Isten iránti bizalmát. Isten soha nem hagyja cserben az Őbenne bízókat!

„...a próbatétel pedig reménységet” (Rm 5,4/b)

A jellem megtisztítása naponkénti harc és naponkénti győzelem eredménye. „Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet (...) a jellem átalakítását munkálni.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 384. o.) Mégis hatalmas jelentősége van egyetlen győzelemnek is. Azt bizonyítja: „nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk” (Rm 8,12), **Isten képes megszabadítani, megerősíteni bennünket. Amit megígért, az nem üres beszéd, hanem**

valóság. Isten ígérete összekapcsolódik a szabadítás tapasztalatával, így munkálja a kipróbáltság a reménységet. Amint a meredek hegy tetejére, úgy a teljes győzelemhez vezető utat is lépésről lépésre kell megtennünk. Ha életünk minden egyes lépésénél megalázzuk magunkat és Istenre hagyatkozunk, akkor Ő győzelemről győzelemre vezethet bennünket.

„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk” (Rm 5,5)

Az állandó éberségbe, készenlétbe, küzdelembe mi önmagunkban nagyon hamar belefáradunk. „Amíg az életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, melyre feljutva elmondhatnánk: Teljesen célhoz értem.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 384. o.) Pedig az ígéret a győzteseknek szól (Jel 21,7), azoknak, akik mindvégig állhatatosak maradnak (Mt 24,13). Honnan nyerhetünk erőt, buzgóságot a kitartáshoz? „Krisztus szerelme szorongat minket.” (2Kor 5,14) **A győzelem reménysége akkor nem szégyenít meg, ha az Istennel való szeretetközösség vágya hajt minket. A Szentlélek pontosan ezt munkálja szívünkben, amikor befogadjuk. Megízlelhetjük általa Isten jelenlétének felemelő, vigasztaló, életet adó befolyását. Aki pedig egyszer is megízlelte Isten jóságát, arra vágyik, hogy folyamatosan a jelenlétében éljen. „A dicsőség Ura iránti szeretete volt (Pál) magatartásának alapja és cselekedeteinek rugója. Ha buzgósága valaha alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre és az ott megnyilatkozott szeretetre, hogy újból felövezze lelke erejét, és továbbhaladjon az önmegtágadás útján.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 166. o.)**

Hites Gábor

Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet
a jellem átalakítását munkálni.
Amíg az életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat,
melyre feljutva elmondhatnánk: Teljesen célhoz értem.

November 6., hétfő

A végső helyreállítás reménysége

*„A teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a földöntúli reménységgel, hogy maga a teremtett világ is meg fog szabadítani a rohadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik mind idáig. Nemcsak ez pedig, hanem maguk a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, feszülten várva a fiúságot, testiünk megváltását. Mert reménységben tartatunk meg, a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység, mert amit lát valaki, miért reméli is azt? Ha pedig nem látjuk, akkor reméljük, békességes türéssel várjuk.” (Rm 8,20–25)**

Nem él oly elvakult ember, aki soha ne döbönt volna rá, hogy valami nagyon nincs rendben e világban, s ne kívánta volna, bárcsak másképp lenne. Mindenki szembesül valamiképp a teremtett világ hiábavalóságával, a mulandóság rabságával. „Az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik mind idáig.” A baj nyilvánvaló tehát – de hol a reménység? A szabadulás ígérete, amit az apostol azonnal és elválaszthatatlanul hozzákapcsol világunk s benne az ember rideg sorsának kijelentéséhez, miért nem ilyen nyilvánvaló?

Míg a hiábavalóság hivatlanul is beköszön életünkbe, addig az Isten kínálta reménység erőfeszítést követel, mégpedig legelőször is lelki, szellemi erőfeszítést. Csöppet sem könnyebb ez a fizikai munkánál. Egy élesen gondolkodó keresztény a következő szavakkal világította meg ennek az erőfeszítésnek a feltétlen szükségességét: „Csak kétféle ember szolgál rá az értelmes névre; az, aki tiszta szívvel szolgálja Istent, mert ismeri, és az, aki tiszta szívéből keresi Őt, mert nem ismeri.”

Mégis, hiába itt hiábavalóság és reménység, vilá-

* Az igeszakasz pontosított fordításban szerepel. A *teremtett világ* fogalma nem csupán az élettelen, esetleg a növény- és állatvilágot takarja, amint ez gyakran olvasható a különböző írásmagyarázatokban, hanem az emberiség és beletartozik.

gunk olyan, mint az a nagy hajó, amely jéghegynek ütközött és süllyedni kezdett, ám a felsőbb fedélzeti szalonban, ahová még nem tört be a víz, a zenekar tovább játszott, a jól szituált hölgyek és urak pedig önfeledten csevegtek.

Mi is ilyen önfeledt csevegők vagyunk gyakorta. Míg mások nyaralásról, üzletről, ruhákról, autókról, filmekről társalognak, mi az idők jeleiről és Jézus visszajöveteléről, meg Isten országáról. De kinek van bátorsága ahhoz, hogy igazán belegondoljon, mit jelent feltámadni, mit jelent az, hogy a teremtett világ megszabadul a rothadandóság rabságától? Mert bátorság kell hozzá! Bátorságot kíván a felvilágosultság foszlányaiba burkolódzó ateistától. Bátorságot kíván a mennyországot a polgári salonképesség keretei közé zsugorító nagy- és kisegyházi keresztyéntől. És bátorságot kíván tőlünk is, akik oly könnyedén *mondogatjuk* Isten kimondhatatlan ajándékát (2Kor 9,15), úgy feledtetve magunkkal a vele kapcsolatos félelmeinket, hogy addig ismételtetjük, míg meg nem szokjuk, egyszersmind immúnissá nem válunk rá. Az újjáteremtés reménysége nem *felvilágosult*, nem *salonképes* és nem *beszédben áll*, hanem *földöntúli, emberfeletti és kimondhatatlan*.

Micsoda kisztílúségre vallana, ha a süllyedő hajó már vízben álló kabinjaiban az lenne az utasok vágyainak netovábbja, bárcsak a néhány szinttel feljebb még szórakozó elit társasághoz tartozhatnának. Akár e halálraítélt utasok, világunkban is mindenkinek két kézzel kapna az Isten által nyújtott mentőkötél után – ha az kézzel fogható lenne. Hiszen ki ne akarna élni, s ki ne vágya boldogságra? A reménység tárgya azonban, még ha megalapozott is, nem nyilvánvaló – „mert amit lát valaki, miért reméli is azt?”. Ezért kell a lelki erőfeszítés, a bátorság. Hogy merjünk egyáltalán távolabbra tekinteni a láthatóknál,

és merjük mérlegre tenni a láthatatlanokat. Hogy ne mondjunk le valamiről pusztán a szokatlansága, a lapsos előítéletek s végső soron a gyávaság miatt. Hogy a neveltségességtől, a gyerekessé válástól, a szégyentől, valójában az *illendő* normák megsértésétől, esetleg a kudarcától és a csalódástól való félelem okán ne döntsünk úgy: neki sem futunk a pályának. Vagy egyszerűen a »jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok« jellegű kicsinyes latolgtatástól vezetve ne kapaszkodjunk görcsösen az elérhető átlagboldogságba, annak keresése helyett, amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg se gondolt (1Kor 2,9).

Ezért állítja elénk a Biblia a gyávákat a legaljasabb bűnösökként, akik még a gyilkosokat is megelőzik (Jel 21,8). Miért menthetetlen a gyávaság? Mert helyből elejét veszi annak, hogy próbálkozzunk, szabadon gondolkodjunk, küzdjünk, s hogy a feltámadás, az újjáteremtés reménysége a saját, személyes reménységünké váljon. Kisztíli és alantás, az istenképi emberhez méltatlan. Azt sulykolja: meg se próbáld, hátha nem sikerül! – így a gyáva még odáig sem jut el, hogy ne sikerülhessen neki, még a vesztes helyzetét is alulmúlja, ő a vesztesek vesztese, aki önként lesz azzá.

Tévedés, hogy a kárhozat rémiszti meg az embereket. Krisztus evangéliumában semmi sem olyan rémisztő, mint az örök élet és boldogság ígérete. A legtöbb embert alaktalan, szétfolyó, nem tudatosult iszonyattal tölti el az, hogy az örök élet és boldogság valós lehetőséget takar – de olyat, amely erőfeszítést: gondolkodást, döntést és cselekvést követel. Mindezekelőtt pedig bátorságot – az Ábrahám bátorságát, aki erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant (Zsid 11,27).

Prancz Zoltán

November 7., kedd

Reménység a végső ítélet felől

„Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodal-
munk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy va-
gyunk mi is e világban.” (1Jn 4,17)

A bűneset óta minden ember ismeri a félelmet. Mindnyájan tapasztaljuk és viseljük annak sokféle forrásból származó terhét. Félni szoktunk szükségleteink betöltetlenül maradása miatt, a ránk váró feladatokra és teherbírásunkat meghaladni lát-
szó megpróbáltatásokra gondolva, vagy félhetünk balesettől, betegségtől, haláltól. Mindezekben e földi életünket veszélyeztető bajokon túl képesek vagyunk félve aggódni üdvösségünk miatt is. A félelmünknek ez utóbbi oka összefügg azzal, amit gyakran észlelünk magunkban vagy halljuk megfogalmazni testvéri kö-
zösségünkben: bizonytalanul tekintünk a végső íté-
letre magunkat illetően. Megfogalmazzuk ugyan az ige bátorítását – „aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézus napjáig” (Fil 1,6) –, mégis, ismert a félelem az ítélet kimenetele kapcsán. Ez az érzés és a mögötte meghúzódó hitbeli bizonytalanság nemcsak bennünket foszt meg Megváltónk eljövete-
lének örömteljes várásától, hanem erőtlenné teheti az evangélium hirdetését is, megüresítve azt a végső győzelem reménységétől.

Istennek ezéért drága munkája az, hogy bennünket kimentsen a félelmeinkből. Sokaságuk miatt szinte felsorolni sem tudnánk azokat az ígéket, melyekben Urunk az Ő ígéreteivel kérlel, hogy ne féljünk.

„És most, óh Jákób, így szól az Úr, a te teremtőd és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, ne-
veden hívtalak téged, enyém vagy. Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem bo-
rítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ésa 43,1–2)

„És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való féle-
lem miatt teljes életükben rabok voltak.” (Zsid 2,15)

Jézust azért küldte el az Atya, hogy mi bízva

Őbenne, megismerhessük napjainkban az Ő szaba-
dító munkáját és erejét. „Áldott legyen az Úr! Nap-
ról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Is-
tene.” (Zsolt 68,20) Ezáltal Ő biztonságot, belső vé-
delmet szeretne adni félelmeink legyőzéséhez.

„Ne magunkat tegyük gondolataink középpontjá-
vá, s ne aggódjunk, ne remegjünk saját megváltásun-
kért. Mindez csak arra szolgál, hogy elvonja a lelket az erő forrásától. Bízátok lelketek megtartását Isten-
re, és Őbenne reménykedjete! Beszéljete és gon-
dolkozatok Jézusról. Tűnjék el Őbenne saját énetek.
Távolítsatok el minden kételyt és félelmet!” (Ellen
G. White: *Krisztushoz vezető lépések*)

A tűzben való megtartás ígérete Ésaías könyve 43.
fejezetében nem csupán a földi életünk megpróbálta-
tásaira vonatkozik. Jézus nemcsak az élet tűzpróbáit
járta végig előttünk, hanem az ítélet tűzébe is értünk
jött, hogy kimentsen bennünket abból. „És mondta
az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr... , aki
magáévá fogadja Jeruzsálemet, avagy nem tűzből ki-
kapott üszök-e ez?” (Zak 3,2)

Milyen erős lehet Krisztus szeretete irántunk, hogy
ezen az úton kínálta fel nekünk megváltó hatalmát
és békességének uralmát!

Ebben nem kételkedhetünk, mert akkor hason-
lítunk Izráel fiaihoz, akik tapasztalva Isten szerete-
tét és hatalmát, vizet kaptak a kősziklából, és mégis
azt kérdezték egymástól: „Avagy tudna-e Isten asz-
talt teríteni a pusztában?” (Zsolt 78,19)

„Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az Ő
nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közü-
letek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. Mert né-
künk is hirdettetett az evangélium, miképpen azok-
nak, de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel
nem párosították hittel azok, akik hallották... Igye-
kezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy
valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne es-
sék.” (Zsid 4,1–2. 11)

„A hívő nem kap felszólítást arra, hogy teremtsen békét Isten és önmaga között. Ezt soha nem kell és nem is tudná megtenni. Krisztust kell elfogadnia békéjéért, mert Isten és a béke Őnála van. Krisztus felszámolta a bűnt, amikor saját testében elhordozta a bűn átkát a keresztfán, és így mindazoktól elvette az átkot, akik személyes Megváltójukként hisznek Őbenne.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 362. o.)

Ebben a reménységben élt Pál apostol is. A jelenére azt mondta: „Nem gondolom, hogy elértem, vagy hogy már tökéletes volnék.” (Fil 3,12) **Az ítélet felől azonban nem volt bizonytalan. Más dolog valahoz időben még el nem jutni, és más az elnyerésében bizonytalannak lenni.**

„Pál alkalmassága nem önmagán, hanem Isten lelke jelenlétében alapult, mely bensőjét betöltötte és minden gondolatát alárendelte Krisztus akarátának. A próféta kijelenti: »Kinek szíve Reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebened bízunk.« (Ésa 26,3) Az a mennyei békesség, amely Pál arcáról sugárzott, sok lelket nyert meg az evangéliumnak. »Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.« (2Tim 1,12)

Nem bizonytalanul, nem félve, hanem ujjongó reménnyel és boldog vágyakozással hatolt át az apostol tekintete a síron. Ott áll vértanúsága színhelyén; nem látja sem a hóhér bárdját, sem a tikkadt földet, mely csakhamar beissza véréét. Pillantása azon a nyári reggelen a mennybolt fényes végtelen kékségét kutatja, s felhatol egészen az Örökkévaló trónjáig. Krisztus áldozata által megváltva, vérében megtisztítva, szentségbe öltözötten, Pál önmagában hordozza azt a bizonyosságot, hogy lelke értékes Megváltója szemében. Krisztussal együtt el van rejtve Istenben. Pál meggyőződött arról, hogy Jézus Krisztus, aki legyőzte a halált, meg is tudja őrizni azt, amit az ember az Ő oltalmára bízott. Az apostol lelke megragadja az Üdvözítő ígérését: »Én feltámasztom azt az utolsó napon.« (Jn 6,40) Gondolata és reménysége Urának visszajövetelére irányul.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*)

Miből táplálkozott Pál üdvösség felőli reménysége? Krisztus megtartó erejének mindvégig tartó jelenlétét remélte, amelyet tapasztalt addigi harcaiban is. **Pál az élet viharában megismert szabadító és békességet adó Jézus Krisztusban tekintett az ítéletre is.**

Mit is jelent az ítélet felőli bizodalom? Ezt ne tévesszük össze egy hamis üdvbizonyossággal, ami felőlőtlen, gondatlan életből táplálkozik. Ez a fajta felzabadozás vagy nem számol az ítélet minden hibát

megvizsgáló komolyságával, vagy öncsalásában meglepedezik az alapos önvizsgálat szükségességéről.

Az ítélet felőli reménység titka a szeretet teljességre jutása bennünk. Ha félünk az ítélettel, akkor nem teljes bennünk a szeretet Isten és emberek iránt. A félelem tehát jelzés is. Amikor az ítélet kapcsán érezzük, akkor nem csak ellene kell harcolnunk, hogy megszabaduljunk tőle. Abban kell változnunk, ami miatt félünk. Az önzésünk elvételét, óemberünk levetkőzését és Krisztus hitének, szeretetének befogadását, magának Krisztusnak az éhezését kell keresnünk. „A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.” (1Jn 4,18) „Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8,32-36) „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtetnek.” (Mt 5,6)

Az Isten szeretetében kell tehát teljességre jutnunk. Nemcsak azért, hogy építsük az életet magunk körül és hogy az örök életre alkalmassá váljunk, hanem azért is, hogy bizodalommal tekinthessünk az ítélet napjára.

„Sohasem vagyunk elrejtve embereknél, és senki sincs elrejtve nálunk. De ha Krisztus szeretete betölt valakit, annál megvan az elrejtettség, és annál egyre növekszik a békesség is. (...) Békesség száll a szívünkbe, ha kiengedjük kezünkől, ami a miénk, és szabad folyást engedünk az életnek teljes bőségében. Akkor majd átélünk olyan csodákat, melyek felülmúlják a képzelőerőnket. Át fogunk élni majd fájdalmakat és kudarcokat is, de ezeket nyugalommal hordozhatjuk el, mivel el vagyunk rejtve. Végül átéljük majd a halált, amely azonban nem semmisít meg egészen, mert Isten feltámaszt bennünket az Ő dicsőségére. Amikor Jézus közeledni látta élete végét, és magára hagyta tanítványait, megadta nekik azt, amire szükségük volt, hogy nagykorúakká legyenek: »Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek. Nem úgy adom én néktek, ahogy a világ adja, ne nyugtalanokdjék a ti szívetek, se ne féljen.« (Jn 14,27)” (Theodor Bovet: *Félelem és elrejtettség*)

Miből táplálkozik az a hit, amely szeretet által munkálkodik? „Mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.” (1Jn 4,17) Krisztus élő Üdvözítő, aki képes bennünk tiszta szívet teremteni és a jóban megtartani. Ismerhetjük és szerethetjük Őt mint Megváltónkat és Ítélnőt. Benne nemcsak Isten Fia, hanem az Emberfia is, a győztes ember is feltámadt és mennybe jutott, az Atya jobbára.

Bálint György

November 8., szerda

Reménység a halottak felől

Vigasztaljanak bennünket Pál apostol szavai: „Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkodjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által Ővele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, aki meghaltak a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe, és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thess 4,13–18)

„Nem vagyunk olyanok, mint a pogányok, akik több éjen és napon át gyászolnak, s közben csak komor énekeket kántálnak a halottakért, így próbálva felébredtetni az emberek együttérzését. Nem kell gyászruhát öltönnünk és gyászos ábrázatot mutatnunk, mintha barátaink és rokonaink mindörökké távoztak volna tőlünk. János így ír: »Itt van a szentek békeséges türése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! És hallottam az égből szót, amely ezt mondta nékem: Írd meg: boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.« (Jel 14,12–13) (...)

»De ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által.« (Rm 8,11)

Milyen sokat jelentenek ezek a szavak minden gyászoló lélek számára! Krisztus a Vezetőnk és Vigasztalónk, aki minden nehézségünkben támogat.

Amikor keserű italt ad innunk, ezzel együtt mindig ajkunkhoz nyújtja az áldás poharát is. Betölti szívünket engedelmességgel, örömmel, hitbeli békével, és képessé tesz arra, hogy alázattal kimondjuk: Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg, Uram. »Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!« (Jób 1,21) Ezzel az alázattal feltámad a remény, és a hit karja megragadja a végtelen hatalom karját. »Aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által.« (Rm 8,11)

A romlandó test romolhatatlanságot ölt. A megalázott dicsőségben jön elő, a gyenge erős lesz, a természetes test lelki testté változik. A halandó testek megelevenednek a bennetek lakozó Lélek által.

Jézus Krisztus magáénak vall mindenkit, aki hitt az Ő nevében. A halandó testben lakozó Lélek életető ereje minden hívő lelket egybeköt Krisztussal. A Jézusban hívők szentek az Ő szívének, mert életük el van rejtve Jézus Krisztussal az Istenben. Az Életadó parancsa így szól majd: »Serkenjeteek föl és énekeljeteek, akik a porban lakoztok, mert harmatot az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!« (Ésa 26,19)

Az Életadó az első feltámadáskor előhívja majd megvásárolt tulajdonát. Addig a dicsőséges óráig, amikor az utolsó trombitaszó felhangzik és az óriási sereg előjön a győzelemre, Isten drágakövként és biztonságban őriz minden alvó szentet, akiket név szerint ismer. A Megváltó bennük lakozó hatalma által, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja őket a halottak közül.

Krisztus az Atya egyszülött Fiának vallotta magát, de az ember elzárkózott hitetlenségében, körülbástyázta magát előítéletekkel, és megtagadta azt, aki szent és igaz. Jézust istenkáromlással vádolták, és szörnyűséges halálra adták, de ő megtörte a halál bilincseit, és diadalmasan feltámadt a halottak közül. József megnyílt sírja fölött kijelentette: »Én va-

gyok a feltámadás és az élet.« (Jn 11,25) A menny és a föld minden ereje az övé lett, és az igazak Jézusban szintén előjönnek majd sírjukból. Méltónak találtatnak majd arra, hogy elnyerjék azt a romolhatatlan világot és feltámadjanak a halottak közül. »Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuk országában.« (Mt 13,43)

Milyen csodálatos lesz a feltámadás reggele! Milyen csodálatos lesz, amikor Krisztus eljön és a hívők tiszteletében részesül! Akik részesek voltak Krisztus alázatában és szenvedéseiben, dicsőségében is részesülnek majd. Krisztus feltámadása által minden szent, aki elaludt Jézusban, győzedelmesen előjön börtönéből...

Jézus Krisztus győzedelmeskedett a halál felett és megtörte a sír bilincseit. A sírban alvók mindegyike osztozik majd diadalában, és ők is előjönnek sírjaikból...» (Szemelvények Ellen G. White írásaiból II., 251–252. o.)

„Élő, feltámadt Üdvözítőnk van, aki miután három napig a sírban feküdt, széttépte a sír béklyóit. Azután diadalmasan hirdette: »Én vagyok a feltámadás és az élet.« S most el fog jönni. Készülődünk-e a Vele való találkozássra? Készen állunk-e, hogy ha elaludnánk, Jézus Krisztusba vetett hittel aludjunk el? Fáradozunk-e testvéreink megmentéséért? Az életet adó rövidesen eljön. Eljön, hogy széttörje a halál bilincseit. Előhozza a foglyokat, és kijelenti: »Én vagyok a feltámadás és az élet.« Ott áll majd a feltámadt sokaság. Utolsó gondolatuk a halál és annak félelme volt. Utoljára a sírra gondoltak. Most azonban ezt kiáltják: »Halál, hol a te fullánkod?! Sír, hol a győzelmed?!« Az utolsó, amit ismertek, a halál fájdalma volt. Amikor fölébrednek, minden fájdalom elmúlt.» (A Te igéd igazság, 183–184. o.)

„Aki Nain kapujában a megtört szívű anya mellé állt, minden gyászolóra odafigyel. Szomorúságunk és fájdalmunk részvétet ébreszt benne. Könyörületos szívében változatlan a gyengéd szeretet. Szava, amely életre szólította a halottat, ma is ugyanolyan erejű, mint amikor a naini fiatalemberhez szólt. Jézus ezt mondja: »Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.« (Mt 28,18) Ez a hatalom és erő nem csökken az évek múlásával, és nem meríti ki az sem, hogy Jézus szüntelenül árasztja ránk kegyelmét. Ő most is élő Üdvözítője mindenkinek, aki hisz Őbenne.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 319. o., az angol nyelvű kiadás lapszáma szerint)

„Az egész Szentírásból kirajzolódik, hogy az igazi gyászban az ember nem adja át magát a reménytelen kesergésnek és az önmarcangoló gyötrődéseknek. A feltűnő külsőségek és szertartások mellőzé-

sével, csöndes befelé fordulással a Teremtő kezébe helyezi mind az élők, mind az elhunytak sorsát. Az öncélú bánkódás nem adja vissza a halottat. Emlékét azzal tiszteljük legjobban, ha a mások javát szolgáló munkáját ott folytatjuk, ahol ő abbahagyta. Az elhunyt miatt érzett fájó veszteségünk tegyen bennünket szelídebbé, türelmesebbé és megértőbbé az élők iránt!

A halál megsemmisítő tényén túlmutat a Biblia. »Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban – írja Pál apostol –, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, zsengejük lett azoknak, akik elaludtak.« (1Kor 15,19–20) A Biblia egyik leghatalmasabb üzenete, hogy Jézus Krisztus maradéktalanul kiegyenlítette a bűn árát, teremtményeiért elszedte a kárhozat halálát, és megváltotta az embert.» (Szabó Attila: *Természet és ember...*, 131., 133. o.)

„Ezen a földön gyakran meghíúsulnak szép reményeink. Szeretteinket elveszi tőlünk a halál, nem látjuk őket többé. De a reménység felbátorítja lelkünket. Nem válunk meg egymástól örökre, mert találkozni fogunk a Jézusban alvó szeretteinkkel. Visszatérnek az ellenség földjéről. Az Életadó újra eljön, szent angyalok tízezrei kísérik majd útján. Jézus elvágja a halál köteleit, megtöri a sír bilincseit, és az áldott foglyok előjönnek egészségben és örök szépségben.» (Szemelvények Ellen White írásaiból II., 241. o.)

„A föld rázkódása, a villámok cikázása és égzengés közepette hívja elő Isten Fia az alvó szenteket. Kezét az ég felé emeli, és az igazak sírjára tekintve kiáltja: »Ébredjete, ébredjete, ébredjete, ti, akik alusztok a porban, és keljete fel!« A halottak az egész földön meghallják ezt a hangot, és akik hallják – minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből mérhetetlen sokan –, életre kelnek. A halál tömlőcéből lépnek elő, hervadhatatlan dicsőségben. Lépésük zajától zeng a föld, s így kiáltanak: »Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?« (1Kor 15,55) Az élő igazak és a feltámadt szentek hangja boldog győzelmi kiáltásban olvad össze.» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 572–573. o.)

Oláh László

Serkenjetez föl és énekeljetez,
akik a porban lakoztok, mert harmatod
az élet harmata, és visszaadja
a föld az árnyakat!

November 9., csütörtök

Reménység a végső válság idején

„Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait.” (Jel 3,10)

A végidővel kapcsolatban gyakran idézett bizonyoságtétel Ellen G. White-nak az az írása, amely az imádkozókról szól:

„Láttam egyeseket, akik erős hittel és szívét tépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt, és oly mélységes aggodalmat mutatott, hogy elárulta belső küzdelmüket. Tekintetük állhatatosságot és komolyságot fejezett ki. Homlokukról hatalmas verejtékcseppek hullottak alá. Csak néha derítette fel vonásaikat Isten jóváhagyó tetszése, de ismét azonnal visszatért arcukra a régi ünnepeles, komoly és nyugodt kifejezés. Gonosz angyalok tolongtak körülöttük és sötétséget árasztottak rájuk, hogy elta- karják előlük Jézust, és hogy tekintetük állandóan az őket körülvevő sötétségre irányuljon, s így bizalmatlanok legyenek Isten iránt és zúgolódjanak ellene. Egyedüli biztonságuk az volt, ha szemüket állandóan felfelé irányították. Isten angyalai örködtek népe felett, és ha a gonosz angyalok mérgezett légköre ránehezedett e meggyötört lelkekre, a mennyei angyalok körülebegték őket szárnyaikkal, hogy tovaúzzák a sűrű sötétséget.

Miközben az imádkozók tovább folytatták komoly könyörgésüket, Jézustól egy-egy fénysugár hullott rá-

juk, hogy erősítse szívüket és felderítse arcukat. Láttam azt is, hogy egyesek nem vettek részt ebben a fohászzkodásban, tusakodásban. Gondtalannak és közömbösnek látszottak. Nem álltak ellen az őket körülzáró sötétségnek, és az sűrű felhőként borult rájuk. Isten angyalai elhagyták ezeket a lelkeket, és inkább a komoly imádkozók segítségére siettek. Láttam, hogy Isten angyalai azokat támogatták, akik minden erejükkel ellenálltak a gonosz angyaloknak, és akik úgy igyekeztek magukon segíteni, hogy szüntelenül Istenhez kiáltottak. De az angyalok elhagyták azokat, akik nem törekedtek segíteni önmagukon, és ezeket az embereket nem is láttam többé.

Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hű tanúbizonyság laodiceáról szóló határozott bizonyosága idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd annak a szívére, aki elfogadja, s arra indítja, hogy célját magasra tűzze ki, s a teljes igazságot hirdesse. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyoságot elviselni. Ők majd szembe- szállnak az igazakkal, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást.”

Két csoportot látunk, az egyik csoport imádkozik, a másik közömbös, az egyik csoport meg fog menekülni, a másik elvész.

Feltettük-e már e jól ismert bizonyoságtételi szakasz kapcsán a kérdést önmagunknak, hogy vajon mi lehet a különbség oka? Honnan fakadt az imádkozóknak ez a magatartása, és miért hiányzott ez a másik csoportból? Az ismeretben nem lehet különbség, mert mindkét csoport ismerte az igazságokat, sőt tudta, milyen időszakban éltek. Ez a látomásrészlet párhuzamos a tíz szűz példázatával: ott is mind a tíz szűz kezében volt lámpás, mind a tíz szűz kiment az ura elé. Amikor a rostálás elkezdődik (ha ugyan már nem vagyunk túl ennek kezdetén), mindkét csoport ismeri még ezt a bizonyoságtételt is. Ez a fajta imádkozás, ez a lelki magatartás következmény ugyan, de

nem pusztán az ismeret hiányának vagy meglétének következménye.

Valami megvolt az imádkozók csoportjában, ami kiváltotta ezt a magatartást, s ugyanez hiányzott a másiktól, amelynek híján képtelenek voltak erre. Miért fogadta el az egyik csoport a laodiceáról szóló határozott bizonyágtételt, és miért vetette el a másik? Mi győzte meg az egyik csoportot ennek igazságáról, s mi hiányzott a másik csoportból, ami miatt nem fogadták el?

A különbség a szívben volt. Az imádkozók szívéig, lényük legmélyéig hatolt a laodiceai igazság. Fájt nekik ugyan, de őszintén beismerték: ez személyesen rólam, nekem szól. „Azt mondod: gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás, szegény, vak és mezítelen.” Kevés az elméleti ismeret, ha a szívünk, a belső világunk mozdulatlan, befogadóképtelen, ha vakok vagyunk az igazság valóságos meglátására, ha százszor rábólintunk az igazságra, de százszor nem mozdulunk a legkisebb mértékben sem.

A tíz szűz példázata megadja a megoldást: az okosoknak volt olaj a lámpásukban, a többieknek nem. Az üdvözülendők szívében jelen volt a Szentlélek, jelen volt Jézus Krisztus, s amikor a Szentlélek ereje által hirdettetett laodiceai üzenet hangzott, a bennük levő Szentlélek határozottan bizonyágot tett arról: ez igazság. Az élő igehirdetésre a bennük levő élet olyan „Ámen”-t mondott, amely az életük teljes átférfálásához vezetett, élni tudtak Krisztus gyógyszerivel, át tudták venni kezéből a hit aranyát, a fehér ruhát, a szemgyógyítót írt. Ha az igehirdetés csak az elménket érinti, nem sok gyakorlati hasznunk lesz belőle. Amikor maga az élet érint meg minket, az tennivalót ad. Hitet erősít, engedelmességre visz, bűnvallásra készítet, elhatározásokat ébreszt. Ha ez megtörténik, akkor az élettel kerültünk kapcsolatba, és ha az Isten által ébresztett élet ösvényét követjük, akkor még többet fogunk kapni Tőle. Ha nem követjük a Lélek készítéseit, ha tétlenek leszünk, akkor amink volt is addig, egyre csökkenni fog, míg végül üres kézzel állunk az útfélen, és semmink sem marad – pedig minden a miénk lehetett volna.

Felkészülni a végidőre annyi, mint ma életet nyerni Istentől, Vele közösségre jutni, és abban szilárdan megmaradni. Csak az élő Isten lehet a mi reménységünk a végidőre, csak a Vele fenntartott folyamatos közösség őrizhet meg bennünket a világnak abban a korszakában, amikor „nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha” (Mt 24,21).

Hol találjuk meg ma Istent, honnan nyerhetünk életet? Hogyan lakozhat Krisztus a szívünkben? Hogyan készülhetünk fel? Hogyan lehet folyamatos reménységünk a végidő megpróbáltatásai előtt és alatt?

„Mondta azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. **Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én is abban.** Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.” (Jn 6,53–57)

Itt a megoldás, ami csak egy karnyújtásnyira volt eddig is, s ugyanennyire van ma is és lesz ezután is tőlünk. Az Ige komoly tanulmányozása, Krisztus testének és vérének képletes evése és ivása által nyerhetünk életet. Ha megesszük, lesz élet bennünk.

Hasznos és fontos olvasni a bizonyágtételeket, Ellen White könyveit, más bibliai szerzők műveit, de semmi sem pótolhatja a saját Biblia-tanulmányozásunkat, amikor személyesen, közvetlenül merítünk az élet forrásából. Ha mindig mások tapasztalataira, meglátásaira hagyatkozunk, ha mindig azok „kész-ételeivel” táplálkozunk, akik előttünk olvasták a Bibliát, félő, hogy üdvözülni is ők fognak helyettünk. A Szentírás lapjain közvetlenül találkozhatunk az Úrral, és ezt a közvetlen találkozást, a Bibliával való közvetlen táplálkozást semmi sem helyettesítheti. Isten adott könnyebben érthető tanításokat, útmutatásokat egy választott szolgálóján keresztül – különleges dolog, hogy amit az Úr adott a laodiceai betegségünk kezelésére, éppen azt használjuk fel arra, hogy még mélyebbre merüljünk benne.

Hasznos és fontos, szükséges ismernünk Ellen White írásait, de mit mondott ő maga? „Az emberek kevés figyelmet szentelnek a Bibliának, ezért az Úr adott egy kisebb világosságot, hogy **férfiakat és nőket a nagyobb világossághoz vezessen.**” (Ellen G. White: *Colporteur Ministry*, 125. o.)

Volt-e már olyan, hogy komolyan időt szántunk a Bibliára, és azután azt mondtuk: ezt az órát, félórát ennél jobban nem tolthettem volna el, mert annyi örömet, erőt és világosságot adott? Ha a válasz igen, csak akkor táplálkoztunk az Úr testével! S ha ez napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra ismétlődik, így készülhetünk fel a végidőre, így lehet élő reménységünk az élő Istenben, aki a szívünkben is lakozik.

Szabó Ferenc

November 10., péntek

Reménység – az egyéni hitélet ereje

„Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését...” (Titus 2,13)

„És akiben megvan ez a reménység, az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta.” (1Jn 3,3)

Reménység – nem emberben, egyedül Istenben

Hitünk, csendes reménységünk alapja Isten bölcs gondviselése. A külső nehézségek vagy saját rossz tulajdonságaink elhordozhatatlan terhet jelentenek, ha saját erőből próbáljuk meg legyőzni őket. Az is előfordul, hogy másoktól várjuk gondjaink, nyomorúságunk teljes megoldását. Törvényszerű a csalódás minden ilyen esetben. Gondoljuk csak meg: melyik emberi teremtmény ígérhet nekünk elbukott állapotában olyat, amibe teljes hittel, feltétel nélkül belekapaszkodhatunk? Ez több okból is képtelenség. A jó szándék önmagában kevés, ha hatalom nincs hozzá; az emberi segítség ártalmas is lehet, ha bölcsesség nincs hozzá. „Ne emberi segítségre támaszkodj! Az embereken túl nézz arra a Valakire, akit Isten fájdalmaink elviselésére, bánatunk elhordozására, szükségleteink betöltésére rendelt... Az a hit, hogy Krisztus jelen van, erőt ad és állhatatossá tesz.” (Ellen G. White: *A nagy orvos lábnymán*, 99.)

Lassan morzsolgatott napjaink, esztendeink szürkesége helyett így „ama boldog reménység” adhatja hitéletünk erejét. Mert „nem ember az Isten, hogy hazudják, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?” (4Móz 23,19) Az Ő változhatatlan, igaz szeretete legyen egyedüli reménységünk!

Reménység, amely másokért fáradozik

Személyes hitharcaink, önmagunk megtisztításának munkálása közben sem fordulhatunk el a minket körülvevő világ lelki nyomorától. Bár igaz a jézusi mondás, hogy kétféle ember van: aki tudja, hogy beteg, és aki azt hiszi, hogy egészséges – nekünk mindkét állapotban lévő emberért fáradozni kell, reménységgel a szívünkben. Ez a reménység – ha valóban Krisztustól való – nem tesz különbséget „könnyű és nehéz eset” között, hiszen elég, ha csak eszünkbe jut, mennyi adósságot engedett el nekünk Isten tegnap, tegnapelőtt és azelőtt – és máris mindannyian egy szinten vagyunk: kegyelemből élünk. Hitéletünk ereje megmutatkozik tehát abban is, hogy mennyire erős bennünk a szeretetteljes reménység küzdő vagy küszködő adóstársunk felé. Isten másoknak akar általunk reménységet adni, miközben a mi jellemünk megtisztításáért bíz ránk szolgálatot. Ezt csak Ő tudja átlátni, igazgatni. Méltó rá, hogy hálát adjunk Neki bölcsességéért, amellyel szeret minket. „Nézzünk hittel az ég felé! Ne csüggedjünk el a látszólagos kudarcok miatt, és ne kedvetlenítsen el minket a késedelem. Dolgozzunk jókedvvel, reménnyel, hálásan, és higgyük, hogy a föld gazdag, begyűjtésre kész kincseket tartogat kebelében a lelkiismeretes munkásoknak.” (I. m., 134. o.)

Reménység, amely kiegyensúlyozottá tesz

Reménységünk arra is feljogosít minket, hogy egyetlen percig se cipeljünk erőnk feletti terhet. Sokszor előbb teljesen kifárasztjuk lelkünket – megterheljük értelmünket, érzelmeinket, és nemritkán másokét is –, mielőtt „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak” gondjaira bízánk magunkat mindenesztől. Megtérten, reménység nélkül élt életünk rossz reflexeit engedjük ilyenkor uralkodni. „Mondjuk el kívánságainkat mindentudó, bölcs mennyei Atyáknak, és azután teljes hittel mindent bízunk Őrá! Így lehet kiegyensúlyozott életet élni.” (I. m., 159. o.) A megtérés, a gondolkodásmód megváltozása ékebben mutatkozik meg Istenre hagyatkozásunk gyakorlásában, mint szóbeli misszióinkban. Az utóbbit bárki tisztelettel meghallgathatja, esetleg vitába száll vele, de a csendes reménység a Szentlélek munkája, az ellen nem lesz érve.

Mindig Istent keressük hát először, ha elbizonytalanodunk, azután hitben, békével várjuk szabadítását, tanácsát, törekedjünk figyelni és megérteni az Ő munkáját, hogy felhasználhasson minket is terveiben. „Azok a tapasztalatok, amelyek próbára teszik hitünket, áldást rejtenek magukban részünkre. Átaluk válik nyilvánvalóvá, hogy vajon hitünk őszinte, valódi-e; egyedül Isten szavára támaszkodik-e, vagy bizonytalan és ingatag – a körülmények függvénye. A hit gyakorlással erősödik. Ne felejtjük el, hogy a Szentírás drága dolgokat ígér azoknak, akik az Úrra várnak.” (I. m., 159. o.) Már rövid időn belül is jól érzékelhető az a változás, amely egy szüntelenül reménységet kereső emberi életet jellemez.

Reménység – a hálás, bizakodó gondolkodás

A reménység legtöbbször mégis valami tétlen beleenyugvásra, passzív várakozásra hajlamosít bennünket. Ahogy az előbbiekben erről már szó volt, ezt az értelmezést kizárja a másokért végzett szolgálat és az élő, hittel teli imaélet. Pál apostol egyértelműen ír erről fiatal munkatársának, Timótheusnak, amikor arra biztatja levelében: „Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt.” (1Tim 6,12) A „harcold meg” kifejezés az emberi gondolkodásban zajló legkomolyabb tusakodásra utal. Nem emberi erővel vagy elhatározásból,

hanem hitben Istenbe kapaszkodva dönteni a jó oldalon, helyet adni a jónak, és megvonni, felszámolni minden öngazolást, mentegetőzést, magyarázkodást. A bibliai hithősök hozzánk hasonló, küzdő emberek voltak, akik mégis azért lehetnek példák számunkra, mert megmutatták, hogy hitük uralta érzelmeiket, emberi gondolataikat, és nem fordítva. Óráról órára eldöntendő harc dúl gondolatainkban: minek adunk helyet, mi uralkodik a lelkünkben. „Test és lélek gyógyítására a hálás és dicsőítő lelkületnél nincs jobb orvosság. Éppoly kötelességünk leküzdeni a búskomorságot, az elégedetlen gondolatokat és érzéseket, mint imádkozni. Ha úton vagyunk a menny felé – Atyánk háza felé –, hogyan járhatunk egész úton sóhajtozva, panaszkodva, siránkozva, mint egy gyászmenet? (...) Sokszor a fájdalom felhője borul a lelkedre. Ilyenkor ne tépelődj! Azt tudod, hogy Jézus szeret. Megérti gyengeségedet. Akaratát cselekedheted már azzal is, ha csupán megpihensz karjában. (...) Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktasuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztyéről sugárzó fényben! Sohasse feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai! Nála mindig megpihenhetünk.” (I. m., 175. o.)

Cserbik János

„Azok a tapasztalatok, amelyek próbára teszik a hitünket, áldást rejtenek magukban.

Átaluk válik nyilvánvalóvá, hogy vajon hitünk őszinte, valódi-e; egyedül Isten szavára támaszkodik-e, vagy bizonytalan és ingatag – a körülmények függvénye. A hit gyakorlással erősödik. Ne felejtjük el, hogy a Szentírás drága dolgokat ígér azoknak, akik az Úrra várnak.”

November 11., szombat

ELLEN G. WHITE

Jézus – élő reménységünk

*Bármilyen kudarc érjen is, ne önmagunkra nézzünk,
hanem Jézusra!*

„És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,14–16)

A mikor Izráel népe a pusztában Kánaán felé vándorolt, elégedetlenségükkel és panaszzkodással magukra vonták Isten ítéletét. Sivatagi mérges kígyók marták meg őket, és halál fenyegette a népet. Egy küldött jött a táborba azzal a hírral, hogy létezik gyógyír. Krisztus utasítására egy rézkígyót állítottak fel, és akik arra feltekintettek, meggyógyultak.

Amikor kihirdették ezt az üzenetet, a betegek és haldoklók némelyike nem hitt benne. A táborban itt-ott ilyen szavak hangzottak el: „Lehetetlen, hogy meggyógyuljak, borzalmas állapotban vagyok. Akik nincsenek ilyen rosszul, talán felnézhetnek és élhetnek.”

Mások úgy gondolkodtak, nekik van saját gyógyszerük, amivel meggyógyíthatják a kígyó mérges harapását; ám csak azok gyógyultak meg, akik hittek az üzenetben, és feltekintettek a rézkígyóra. Ez a kígyó Krisztust jelképezte...

Az embereket a bűn mérgezte meg, de Isten biztossított egy gyógyírt a bukott emberiségnek Isten Báránya személyében, aki elveszi a világ bűneit. Hiába való reménység minden, ami Krisztuson kívül valami másban kínál üdvösséget. **Semmiel sem szomoríthatjuk meg annyira Megváltónkat, mint azzal, ha kétségbe vonjuk, hogy meg tud menteni bennünket. Bármilyen bűnös életet éltünk, bármilyen mélyen ivódott belénk a bűn, van Valaki, aki felettébb meg tudja szabadítani azokat, akik általa járulnak Istenhez.**

A bűn betegségére Jézus a gyógyír. Lehetünk műveltek, azonban az emberi műveltség nem képes ki-gondolni az üdvösség útját. Lehetünk gazdagok földi értelemben, de ez nem biztosít váltságdíjat lelkünk bűneire. Az üdvösség Isten ajándéka Krisztus által, és az ígéret így szól: „Hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

A látszathit semmit sem ér

Semmit sem ér, ha csupán látszathitünk van. Legyen olyan a hitünk, mely **életadó erővel** árasztja el a lelkünket. Nagyon sokat veszítünk, ha nem gyakoroljuk a Krisztusba vetett, egyszerű, élő hitet. El kell tudnunk mondani: „Ő az én Megváltóm, Ő meghalt értem, Reá tekintek mint tökéletes Megváltómra, és élek.” Jézusra kell néznünk nap mint nap, és élünk.

Mindenben Őrá kell hagyatkoznunk mint példaképünkre. Ez a hit.

Akkor tiszteljük igazán Urunkat és Mesterünket, ha őszintén bízunk Benne. Ha kételkedünk az üzenetben, amit nekünk küldött, akkor hasonló helyzetbe kerülünk, mint az izraeliták, akiket megmártak a mérges kígyók, és mégsem tekintettek fel, hogy éljenek. Ha elfogadjuk a szeretetteljes üzenetet, amely meghívásokban, feddésben, intésben érkezett hozzánk, az az életünket és lelkünk gyógyulását eredményezi.

Nem szabad a Jézus Krisztussal ápolt bensőséges kapcsolatnál kevesebbel beérnünk! Ő a szabadságot és az üdvösséget ajánlja fel számunkra, s nekünk élő hittel kell megragadnunk Isten drága ígéreteit. Ám ha csak részlegesen hiszünk, ha lelki életünkben nem mutatkozik meg a szeretet által munkálkodó és lelket megtisztító, élő hit hatalma, akkor nem teljesítjük Urunk és Mesterünk kívánalmait. Jézus ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”, **ám ha Ő bennünk lakozik, és mi Őbenne, akkor az Ő hatalma által bármit meg tudunk tenni. Úgy kell bízunk Krisztusban, mint ahogy a gyermek bízik földi szüleiben.** Olyan szeretetet kell éreznünk iránta, hogy ne áruljuk el felénk irányuló bizalmát, és ne kételkedjünk semmilyen körülmények között. Ismernünk kell az igazságot, ahogyan az Jézusban van.

Hasonlóvá kell lennünk ahhoz a beteg asszonyhoz, aki átküzdötte magát a tömegben, hogy megérintse Jézus Krisztus ruhájának szegélyét. Nem mindennapi érintés volt ez, hanem a hit érintése, mert gyógyító erő származott Krisztusból, amely visszaadta a beteg asszony egészségét. Bár a tömeg ott tolongott a Megváltó körül, és mindenfelől szorította Őt, mégis megérezte a hit érintését. Megfordult, és ezt kérdezte: „Ki az, aki engem illett? (...) Mikor pedig látta az asszony, hogy nem maradt titokban, reszketve előjött és előtte leesvén, megjelentette néki az egész sokaság előtt, miért illette Őt, és hogy azonnal meggyógyult. És Ő mondta néki: Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel! (Lk 8,45. 47–48)” (The Signs of the Times, 1890. március 10.)

Jézus Krisztus reményt hozott a reménytelennek

Vannak időszakok, amikor Krisztus azt mondja szolgálóinak, akik nagyon túlterheltek: „Jertek el csupán ti

magatok valamely pusztá helyre, és pihenjétek meg egy kevésbé.” (Mk 6,31)

Feljegyzésünk van arról, hogy egy alkalommal, a szakadatlan munkával töltött nap végén, Megváltónk lefeküdt – egy kötélcsomó volt a párnája – és hamar álomba is merült egy halászcsonakban. Kimerült emberi természetének szüksége volt pihenésre, alvásra...

Íme a Megváltó! Milyen nyomasztó volt a sok nyomorúság, amely mind az Ő gyógyírt adó kezére várt. Tanított és gyógyított a templomban, magyarázta a Szentírást az utcákon – a sok sürgős teendő miatt nem maradt ideje a pihenésre. Könyörületese szíve megindult az elnyomottak láttán. Vigasztalta a gyászolókat, reményt hozott a reményteleneknek, meggyógyította a bűn által okozott sebeket és sérüléseket. Mindenütt jót tett, amerre járt. (*Manuscript Releases*, X., 349–350. o.)

A keresztyénynek nem az evilági dolgokért kell élnie. Jézusra kell tekintenünk, aki rettenetes halálával elkészítette számunkra a szabadulás útját. Ha örök életet akarunk nyerni, mindnyájunknak ragaszkodnunk kell a reménységhez, amelyet az evangélium tár elénk. **Fel kell tennünk a kérdést magunknak: „Mennyi áldozatot vagyok hajlandó hozni az igazság érdekében?”** Mielőtt válaszolnál a kérdésre, arra kérlek, tekints Jézus életére és értesd hozott áldozatára! Ha látod Őt, akit a te bűneid szegeztek fel a Golgota keresztségére, **töredelmes szívvel mindent leteszel az Ő lábaihoz. Amikor felidézünk, milyen nagy volt az üdvösségünk ára, biztosak lehetünk abban, hogy az örök élet mindent megér...**

Sátán sokféle módon kísért arra, hogy lelkünket eltávolítsa Krisztustól. Először azt fogja súgni neked, hogy elég jó vagy önmagadban is, nincs szükség Jézus átalakító hatalmára. Azt fogja sugallni, hogy kevés hibát követtél el életedben, és ezeket már kiegyenlítettél jó cselekedeteiddel. Ha olyan életet éltél volna, mint amilyennek Ő próbálja beállítani számodra, az törött szemekből álló láncra hasonlítana, ami teljesen értéktelen. Egyetlen bűn, amelyet nem hagytál el, elegendő ahhoz, hogy bezárja előtted a menny ajtaját. Ezért jött el Jézus, hogy meghaljon a Golgota keresztségén, mert az ember nem üdvözülhet, ha a bűnnek csak egy foltja is éktelenkedik rajta. Egyetlen reménységed, ha felnézel Jézusra, hogy élj! Ő teljességgel képes megszabadítani azokat, akik Hozzá jönnek, és teljes mértékig képes bevégezni azt, amit elkezdett benned és értesd. Ő felemel bennünket a mélységből, ahová a bűn miatt süllyedtünk. (The Signs of the Times, 1890. március 17.)

Krisztus a mi Közbenjárónk

A Golgota keresztségéhez közeledve páratlan szeretetnek lehetünk tanúi. Amint hit által felfogjuk az áldozat jelentőségét, olyan bűnösöknek látjuk magunkat, akiket a törvény elítél. Ez a bűnbánat. Alázatos szívvel bocsánatot nyerünk, mert Jézus Krisztus, aki szüntelen az oltár mellett áll, áldozatot mutat be a világ bűneiért. A valódi sátor szolgálója Ő, melyet az Úr, és nem ember épített.

A zsidó szentély árnyékszolgálatának nincs többé jelentősége. Nincs többé szükség a naponkénti és az évenkénti engesztelő áldozatra, a bűnök folytonos elkövetése miatt azonban a Közbenjáró engesztelő áldozatára van szükség. Jézus Isten jelenlétében szolgál, a megöletett bárány véreként ajánlva fel vérét. Rámutat az áldozatra, amit a bűnös minden vétke és mulasztása elfedezésére hozott.

Krisztus és a Szentlélek szüntelenül közbenjárnak értünk, de a Lélek nem úgy teszi ezt, miként Krisztus, aki rámutat véreire, amely a világ alapítása óta kiontatott. A Lélek a szívünkben munkálkodik: imára, hálára és dicséretre indít. Az ajkunkon felzengő hála a Szentlélek munkájának eredménye, aki szent emlékezésre indítja a lelket, és megeleveníti a szív zenéjét.

A vallásos szolgálatok: az imák, a hálaadás és a bűnvallomás tömjénként szállnak fel a mennyei szentélybe az igaz hívőtől. Az emberiség romlott csatornáin áthaladva azonban azok oly szennyesek, hogy ha vér által meg nem tisztulnak, Isten szemében soha nem lehet értékük. Nem folt nélküli tisztaságban emelkednek fel – ha az Isten jobbján álló Közbenjáró nem ajánlja fel és tisztítja meg valamennyit igazságossága által, akkor azokat Isten nem fogadhatja el. A földi szentélyek minden jó illatának össze kell elegyednie Jézus Krisztus vére megtisztító cseppjeivel. Jézus saját érdemeinek tömjénezőjét tartja az Atya előtt, amelyben a földi romlásnak nyoma sincs. Ebbe a tömjénezőbe gyűjti népének imáit, háláit és bűnvallomásait, s ezek mellé helyezi saját folt nélküli igazságosságát. Ezután, Krisztus

engesztelésének érdemeivel illatosítva, a tömjénfüst teljesen elfogadható lesz Isten előtt. (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 316–317. o.)

Sátán megpróbál beférkőzni Isten és az ember közé – de vissza kell utasítanunk hittel, Jézus megmentő hatalmát magasztalva. Nem kell-e késlekedés nélkül lépéseket tennünk? Nem kell-e bizonyítanunk, hogy nem félünk a Megváltóra bízni magunkat mind a sötétségben, mind a fényben?

Reménység Jézus Krisztus közeli visszajövetelében

Jézus szeret téged, és amikor próbák jönnek az életedben – mert bizonyos, hogy jönni fognak –, találjanak téged imában Isten előtt! Az ellenség mondhatja, hogy Isten nem hall téged, de te csak nyugodj meg abban az ígéletben, hogy Ő meghallgatja a töredelmes szívvel elmondott imákat! Könyörgéseid szüntelenül szálljanak Jézushoz, és hidd, hogy meghallgat. Ő válaszol, és megszabadít téged minden próbából és kísértésből. Az apostol ezt mondja: „Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor.” (1Pét 1,7) (*The Signs of the Times*, 1890. március 17.)

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövetelében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”...

A sziklás Pátmoszon a szeretett tanítvány ezt az ígéletet hallotta: „Bizony, hamar eljövök.” És János sóvárgó válasza az egyház egész zarándokútján mondott imáját önti szavakba: „Bizony jövel, Uram Jézus!” (Jel 22,20)

Jézus ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”, de ha Ő bennünk lakozik és mi Őbenne, akkor az Ő hatalma által bármit meg tudunk tenni. Úgy kell bízunk Krisztusban, mint ahogy a gyermek bízik földi szüleiben. Olyan szeretetet kell éreznünk iránta, hogy ne áruljuk el felénk irányuló bizalmát, és ne kételkedjünk semmilyen körülmények között. Ismernünk kell az igazságot, ahogyan az Jézusban van.

Gyermekek és fiatalok döntései megpróbáló helyzetekben

KEDVES SZÜLŐK ÉS TANÍTÓK!

Napjaink eseményeit és az emberiség erkölcsi állapotát látva bizonyosak lehetünk abban, hogy közel van az idő, amikor felnőttek és gyermekek hite egyaránt megpróbáltatik. Ezért választottunk olyan témákat, amelyek a gyerekeknek is segítséget nyújthatnak a felkészülésben.

Hálásak lehetünk azért, hogy még nyugodt körülmények között tarthatunk imaórákat. A témák családi körben folytatott beszélgetésekhez vagy a gyülekezetben tartott gyermekimaórák alkalmára is felhasználhatók. Az átvételnél alakítsuk át szabadon az anyagot a gyerekek életkorának megfelelően. A beszélgetések végén imádkozzunk a gyerekekkel – egyszerűen, röviden, a témához kapcsolódóan.

KEDVES GYEREKEK!

Mindannyiunk életében vannak olyan helyzetek, amikor döntéseket kell hoznunk. Választásunk történhet Isten akarata szerint – ilyenkor az Úr áldása és békessége kíséri életünket. Dönthetünk azonban csupán a saját belátásunk szerint is – ennek következményei rövidebb és hosszabb távon rossz irányba fordíthatnak bennünket. Az imahét idején gondoljuk végig olyan gyermekek és fiatalok életét, akik megpróbáló helyzetben jó vagy rossz döntést hoztak! Kívánjuk, hogy a példájukból tanulva minden helyzetben a helyes utat válasszuk!

November 4., szombat

Kell-e követnünk a rossz példákat?

*Egy gyermek története, aki nem a rosszat,
hanem az Urat követte*

Vannak-e a körülöttünk élők között olyanok, akiknek az élete rossz példa? Hogyan hat ránk, amikor látjuk őket? Mit gondolunk róluk?

Olvassuk el a következő történetet: 1Sám 2,12, 17–18, 26; 3,19

Sámuel az édesanyja szerető gondoskodása mellett ismerhette meg Isten szeretetét. Kicsiny gyermekként került a templomba, hogy az Úrnak szolgáljon.

„Bár Sámuel ifjúsága a szent sátornál telt el, Isten imádatára szentelve, élete mégsem volt mentes a gonosz befolyásoktól és bűnös példáktól. Éli fiai nem félték Istent, s atyjukat sem tisztelték, de Sámuel nem kereste a társaságukat, és rossz példájukat sem követte. Mindig azon fáradozott, hogy olyanná váljon, amilyennek Isten szeretné látni. Ez minden fiatal kiváltsága.

Isten előtt kedves, amikor már kicsiny gyermekek az Ő szolgálatára szentelik magukat. Sámuel segítőkész és szeretetteljes volt. Sohasem szerette apa gyen-

gédebben a gyermekét, mint Éli Sámuel. Amikor Éli megöregedett, és fiai erkölcstelensége miatt félelem és lelkiismeret-furdalás gyötörte, Sámuel jelentett számára vigasztalást. Sámuel évről évre fontosabb megbízásokat kapott. Már kicsiny gyermekként kialakult benne a képességeihez mért kötelességtudás. Feladatai kezdetben igen szerény és nem mindig kellemes kötelességek voltak, de ő a legjobb tudása szerint, készségesen elvégezte azokat. Vallását minden cselekedetébe belevitte. Fáradozásai kedvesek voltak Isten előtt, mert indítéka az Isten iránti szeretet és az Ő akarata végrehajtásának őszinte vágya volt. Így lett Sámuel a menny és föld Urának munkatársa. Korunk fiataljai éppoly becsessé válhatnak Isten szemében, mint Sámuel volt. Isten mindannyiunknak feladatot szánt. Sámuelhez hasonló emberekre van szükség ma is. Soha senki nem ért el nagyobb eredményt, mint amelyet napjainkban érhetnek el azok, akik hűségesnek bizonyulnak Istentől kapott megbízásukhoz.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 631–632. o.)

Gondolkozzunk azon, miként lehetséges, hogy ne a körülöttünk élők magatartása legyen a mintánk? Tudjuk-e tisztelni azokat, akiknek látjuk a hibáit? Csak azokat kell tisztelnünk, akik hibátlanok? Mások rossz példáját látva gondolunk-e arra, hogy ha ők ezt tehetik, mi is felmenthetjük magunkat az Isten iránti engedelmeség alól?

Imádkozzunk azért, hogy mi is legyünk hasonlóak Sámuelhez, aki „semmit az Ő igéjéből nem hagyott a földre esni”!

November 5., vasárnap

Hogyan viszonyuljunk az ellenségeinkhez?

Egy kislány, aki szerette az ellenségeit

Vannak-e ellenségeink? Hogyan viszonyulunk hozzájuk?

Olvassuk el a történetet **2Kir 5,1–3** verseiből!

Egy héber kislányról olvashatunk itt, aki rabszolgaságba került. Nem panaszkodott sorsa miatt, hanem arra törekedett, hogy hűségesen elvégezze feladatait. Ezért urai megbecsülték, és elhitték a szavait, amikor Isten hatalmáról beszélt.

„Ez a kislány otthonától távol raboskodott, de bizonyosságot tett Istenről. Egyike volt azoknak, akik öntudatlanul betöltötték azt a célt, amelyért Isten Izráelt választotta népéül. Amikor a pogány házban szolgált, megszánta gazdáját. Visszaemlékezett Elizeus csodálatos gyógyításaira, és ezt mondta úrnőjének: *»Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, ő majd meggyógyítaná bélpoklosságából.»* Tudta, hogy Elizeus mennyei erőt kapott, és hitte, hogy ez az erő Naámánt is meggyógyíthatja. Amikor ezt a kislányt szülei Istenről tanították, nem tudták, hogy mi lesz a sorsa. De hűségesen teljesítették megbízásukat, és gyermekük a szíriai sereg fővezérének otthonában bizonyosságot tett Istenről, akit megtanult tisztelni.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 155. o.)

Gondolkozzunk el azon, hogy Isten fel tud-e így használni bennünket azok között, akik ellenségesen viselkednek velünk? Hogyan bánunk velük, hogyan viselkedünk a jelenlétükben? Tudunk-e irgalmasságot gyakorolni irántuk? Hogyan fejlődhet ki bennünk is az, hogy szeressük az ellenségeinket?

Imádkozzunk azért, hogy a környezetünkben mi is Isten eszközei lehessünk ellenségeink megmentésében!

November 6., hétfő

Mit tegyünk, ha barátaink vagy családtagjaink bántanak bennünket?

Egy fiatal, aki önsajnálat helyett Istenhez fordult

Érnek-e bennünket bántások azok részéről, akik a legközelebb vannak hozzánk? Hogyan viselkedünk ilyen helyzetekben?

Olvassuk el a történetet: **1Móz 37,2–4, 12–28** verseiből!

Biztosan ismerős számotokra József története, amelyet most csak egy szempontból gondolunk át. Hogyan fordította Isten jóra azt a kegyetlen bánásmódot, amelyben Józsefet a testvérei részesítették?

„Időközben József a kereskedőkkel útban volt Egyiptom felé. Ahogy a karaván délre – Kánaán határai felé – haladt, a fiú meglátta a távolban a

dombokat, amelyek között atyja sátrai álltak. A magányos, fájó szívű fiú szerető atyjára gondolva keservesen sírt. Újra felrémlett előtte a dótháni jelenet. Láttá dühös testvérei vad pillantásait. Fülében csengtek kétségbeesett könyörgésére adott gúnyos, sértő szavaik. Remegő szívvel gondolt a jövőre. Hogy megváltoztak a körülményei! A szeretettel dédelgetett fiúból megvetett, tehetetlen rabszolgá lett. Mi lesz a sorsa egyedül, társtalanul abban az idegen országban, ahová viszik? József egy ideig teljesen átadta magát a fájdalomnak és rémületnek. A gondviselő Isten kezében azonban még ez a helyzet is áldására szolgált. Néhány óra alatt megtanulta azt, amire máskülönben évek sem tanították volna meg. Az atyai szeretet, bármilyen erős és gyengéd is volt, ártott neki elfogultságával és engedékenységgel. A helytelen kivételezés felingerelte testvéreit, és oly kegyetlen tette indította őket, amely Józsefet elszakította otthonától. E kivételezés hatásai megmutakoztak József jellemében is. Olyan hibák alakultak ki benne, amelyekből ki kellett gyógyulnia. Önégült és követelőző lett. A gondos apa gyengédségéhez szokott fiú úgy érezte, képtelen megbirkózni az idegen és a rabszolga keserves, elhagyatott életének nehézségeivel. Azután gondolatai atyja Istene felé fordultak. Gyermekekorában megtanították arra, hogy szeresse és félje Istent. Atyja sátrában gyakran hallott a látomásról, amelyet az otthonából menekülő Jákób látott. Hallott az ígéretekéről, amelyeket az Úr Jákóbnak tett, és hogy azok miként teljesedtek: hogyan jelentek meg a szükség órájában Isten angyalai, hogy oktassák, vigasztalják és oltalmazzák. Hallott arról is, hogy a szerető Isten az ember számára Megváltóról gondoskodott. Most ezek a drága leckék föllevenedtek lelkében. József hitte, hogy atyái Istene az ő Istene is. Akkor és ott teljesen átadta magát az Úrnak, és azért imádkozott, hogy Izráel Megtartója legyen vele száműzetése földjén. Remegő szívében megszületett a szent elhatározás, hogy hű lesz Istenhez – minden körülmények között úgy fog cselekedni, hogy a menny királyának alattvalójává váljon. Teljes szívvel szolgálja az Urat, sorsának próbáival bátran szembenéz, és minden feladatot becsületesen teljesít. Ez a nap fordulópontra volt József életében. Az iszonyú csapás az elkényeztetett gyermeket átfőrdőlte: meggondolt, bátor, önmagán uralkodni tudó férfivá.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 172–173. o.)

Gondolkozunk azon, hogyan viszonyulunk a megálázó helyzetekhez? Kétségbeesünk, és arra gondolunk, hogy Isten elhagyott minket? Eszünkbe jut-e: Isten ép-

pen ezeket a körülményeket használja fel arra, hogy a jellemünkön munkálkodjon?

Imádkozzunk azért, hogy a mi életünkben is minden megpróbáló körülmény arra indítson bennünket, hogy átadjuk magunkat Istennek és hűségesek legyünk Hozzá!

November 7., kedd

Kitől fogadjunk el tanácsot?

***Egy ifjú király,
aki megvetette a jó tanácsot***

Kik szoktak tanácsot adni nekünk? Emlékszünk-e arra, amikor elfogadtuk a tanácsot? Előfordult, hogy nem hallgattunk a tanácsadóra?

Olvassuk el a történetet 1Kir 12,1–13, 16–17 verseiből!

A történet Salamon király fiáról és utódáról szól, akinek balga viselkedése miatt Izráel országa kettészakadt.

„Salamon szerette volna kiválasztott utódát, Roboámot lelkileg felkészíteni arra, hogy bölcsen fogadja az Isten prófétája által megjövendölt válságot. Azonban olyan sok hiba csúszott Roboám gyermekkori nevelésébe, hogy Salamon már képtelen volt jó irányba fordítani a fiú lelkületét, aki ammonita anyjától ingatag jellemet örökölt. Roboám időnként megpróbált Istennek szolgálni, azonban nem volt állhatatos, és végül engedett a rossz hatásoknak, amelyek kicsi korától körülvették. Roboámot elkápráztatta az a kilátás, hogy a legfőbb hatalmat gyakorolhatja. Elhatározta, hogy semmibe veszi birodalma idős bölcseinek tanácsát, és a fiatalabbakat teszi tanácsosaivá. Így történt, hogy a kitűzött napon, amikor »elment Jeroboám az egész néppel Roboámhoz«, hogy meghallgassa, milyen irányvonalat akar követni, akkor Roboám keményen válaszolt a népnek: »Apám nehéz igát rakott rátok, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig szeges korbáccsal foglak megtanítani.« (1Kir 12,12–14)

Ha Roboám és tapasztalatlan tanácsadói megértették volna Isten szándékát Izráellel, meghallgatták volna a népet, amikor határozott reformokat kért a kormányzásban. De így soha többé nem tudták befolyásukat a nagy tömegben érvényesíteni. Kinyilvánított elhatározásuk – hogy állandósítsák és

megnövelik a Salamon uralkodása idején elkezdődött elnyomást – éles ellentétben állt Isten tervével. Amikor a király és választott tanácsadói ilyen okatlan és kegyetlen módon akartak hatalmat gyakorolni, a ranggal és tekintéllyel hivatkozottak. A meghasonlás, amelyet Roboám meggondolatlan szavai támasztottak, helyrehozhatatlannak bizonyult. Izráel kettészakadt.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 58–59. o.)

Volt-e már az életünkben olyan helyzet, amikor fontos döntés előtt álltunk? Megtörtént-e, hogy két, egymással ellentétes tanácsot kaptunk? Melyikre hallgattunk? Miért könnyebb arra hallgatni, ami az önzésünknek kedvez?

Imádkozzunk azért, hogy tudjuk elfogadni azokat a tanácsokat is, amelyek megalázkodásra és másokért végezhető szolgálatra készítetnek!

November 8., szerda

Mit tegyünk, amikor önállóan kell döntést hoznunk?

Egy bátor és leleményes lány példája

Voltunk-e olyan helyzetben, amikor egyedül kellett döntést hoznunk? Mit tettünk ekkor?

Olvassuk el a történetet: 2Móz 1,8–17, 22; 2,1–8 verseiből!

Mózes nővére, Miriám figyelmes őrködése és talpraesett viselkedése mindnyájunk számára követendő példa.

„Mózes édesanyjának sikerült három hónapig rejtetnie a gyermekét. De tovább nem tudta biztonságban tartani. Ekkor gyékényből készített egy kis ládácskát, gyantával és szurokkal vízhatlanná tette, kibélelte, azután belefektette a csecsemőt, és a ládácskát elhelyezte a folyó partján a sás között. Nem mert ott maradni, hogy őrizze, s ezzel a gyermek és a saját életét is kockáztassa. A gyermek nővére, Miriám azonban a közelben maradt, látszólag közömbösen, de valójában aggódva, hogy mi történik majd a kistestvérével. Rajta kívül azonban még más őrizők is jelen voltak: az édesanya buzgó imával bízta gyermekét Isten gondjaira, ezért a láthatatlan angyalok serege lebegett a fiúcska rejtkehelye fölött. A fáraó leányát is angyalok irányították a folyópartnak

arra a részére. A sásból készített ládácska felkeltette a királylány kíváncsiságát. Amikor megpillantotta a ládácskában lévő szép gyermeket, világos lett előtte a történet. A csecsemő sírása felébresztette szánalmát, s együttérzéssel gondolt az ismeretlen édesanyjára, aki ehhez az eszökhöz folyamodott, hogy megtalmozza drága gyermeke életét. Elhatározta, hogy örökbe fogadja a gyermeket. Miriám titokban figyelte a királylány minden mozdulatát. Amikor észrevette, hogy gyengéden tekint a gyermekre, közelebb merészkedett, s végül megszólalt: »Elmenjek-e és hívjak-e egy szoptatós asszonyt a héber asszonyok közül, hogy szoptassa néked a gyermeket?« (2Móz 2,7) A királylány engedélyt adott erre. Miriám azonnal az édesanyjához sietett a jó hírrel, és késlekedés nélkül viszatért vele a fáraó leányához. »Vidd el ezt a gyermeket, és szoptasd fel nekem, s én megadom jutalmadat« – mondta a hercegnő (2Móz 2,9). Miriám fiatal lány volt, de ebben az időszakban felnőttre szabott feladatot kapott. Nagy szerepe volt testvére őrzésében. Bizonyára állandóan imádkozott, hogy elnyerje Isten segítségét. Fel kellett mérnie, meddig rejtőzködjön, és mikor szólalhat meg. Ha hibát követ el, testvére elveszhetett volna. Mekkora öröm lehetett Miriámnak, hogy visszakapták Mózes! A kicsi felnevelésében Miriám a későbbiekben is édesanyja legfőbb segítsege lehetett.” (Ellen G. White: *Patriárkák és proféták*)

Milyen szívvel fogadjuk azokat az időszakokat, amikor több feladat hárul ránk otthon? Segítőkészek vagyunk-e? Szívesen vállaljuk-e, ha vigyáznunk kell a testvérünkre? Szoktunk-e imádkozni, ha egyedül kell döntést hoznunk, vagy azt tesszük, amit jónak gondolunk?

Imádkozzunk azért, hogy a jó Isten bennünket is tanítson meg már gyerekkorunkban felelősséget vállalni egymásért! Segítsen, hogy a szükség-helyzetben imádkozzunk Hozzá, és tanácsot kaphassunk Tőle!

November 9., csütörtök

Hozhatunk-e rossz döntést a hálátlanság miatt?

*A hálátlan király,
aki megölette megmentője fiát*

Gondolkozzunk azon, hogy kiknek miért tartozunk hálával? Hogyan fejezhetjük ki a köszönetünket?

Olvassuk el a történetet: **2Kron 22,10–12; 23,1–3, 10–11; 24,1–2, 17–25** verseiből!

Szomorú időszak volt ez a kor a zsidó nép történelmében. Akházia király anyja, Athália pogány származású asszony volt. Fia halála után megölte a királyi család minden leszármazottját, hogy ő uralkodhasson. A kis Joást, a király legkisebb fiát nagynénje megmentette a haláltól. Férjével, Jójada pappal együtt saját házukban, titokban nevelték hat éven keresztül. A hetedik évben Jójada összegyűjtötte a papokat és a családfejeket. A templom területén tartottak megbeszélést. Az egész nép egyetértett abban, hogy Dávid leszármazottját tegyék királlyá. Hetedik évét töltötte be Joás, amikor király lett. Ezzel véget vetettek Athália uralkodásának. Közvetlenül a királlyá kenés után Jójada vezetésével az egész nép elhatározta, hogy az Urat követi. Elvetették a bálványimádást, lerontották a Baál-templomot. Az Úr templomi szolgálatának helyreállítása is megkezdődött. Jójada gondviselőket és ajtónállókat rendelt Isten házába. Ennek célja az volt, hogy semmilyen tisztátalan dolog ne kerülhessen még egyszer a templomba. Ezután történt meg a templom felújítása, önkéntes adományokból. A nép vénei Jójada halála után megkeresték a királyt. Kérésük megpróbálta Joást. Választania kellett: vagy a vének kérésének enged, vagy Istenhez lesz hűséges. Sajnos a vének rávették arra, hogy Izráel népe elhagyja az Úr útját. Isten nem hagyta magára Izráel gyermekeit, munkálkodott a megmentésükért. Prófétákat küldött, akik figyelmeztették őket, de nem hallgattak rájuk, hanem folytatták a bálványimádást. Isten elküldte Zakariást, Jójada fiát, hogy az egész népet figyelmeztesse. Zakariás elmondta nekik, hogy ha elhagyják Istent, az Úr is elhagyja őket. Megdöböntő volt ekkor Joás magatartása. Ahelyett, hogy megfogadta volna az Úr üzenetét, parancsot adott, hogy kövezzék meg jötevője fiát. Hálátlansága elsötétítette lelkét, Isten ítéletekor kell majd felelnie tetteért.

Gondolkozzunk azon, hogy bűnnek tartjuk-e a hálátlanságot? Hányszor voltunk hálátlanak másokkal szemben? A Lukács 17,12–19-ben lejegyzett történetet olvasva feltehetjük a kérdést: mi is ennyire hajlunk a hálátlanságra? Vajon tíz esetből hányszor fejeztük ki a hálánkat?

Imádkozzunk azért, hogy az Úr óvjon meg a hálátlanságtól! Kérjük Tőle, hogy ki tudjuk fejezni köszönetünket a másoktól kapott gondoskodásért, jóért!

November 10., péntek

Mit tegyünk, ha Isten nevét éri gyalázat?

Parittyával az óriás ellen

Mit tegyünk, amikor gúnyos vagy csúfolódó megjegyzéseket tesznek Istenre a jelenlétünkben? Mit érzünk ilyenkor? Helyes-e, ha nyíltan kifejezzük felháborodásunkat? Gondoljuk végig Dávid magatartását egy ilyen helyzetben!

Olvassuk el a történetet **1Sám 17,1–11, 16–26, 31–37, 39–50** verseiből!

Vajon hogyan született meg Dávidban az a hit és bátorság, amellyel kiállt Góliáttal szemben?

„Isten a bizalomra is megtanította Dávidot. A juhok gondozása közben fogalmat alkotott a Teremtő gondviseléséről. A Jordán melletti sűrűségből vagy a dombok közül gyakran tört a nyájra oroszlán vagy medve. Az akkori szokás szerint Dávid csak parittyával és pásztorbottal volt felszerelve, de azért korán bizonyosságát adta, hogy meg tudja oltalmazni a rábízott javakat. Tapasztalatai edzették meg szívét, és erőt, bátorságot, hitet fejlesztettek ki benne...

Amikor az izraeliták hadat üzentek a filiszteusoknak, Isai fiai közül hárman csatlakoztak Saul király seregéhez, de Dávid otthon maradt. Egy idő múlva azonban elment meglátogatni Saul táborát. Miközben közeledett a hadsereghez, izgatott lármát hallott, mintha összecsapás lenne készülöben. Dávid a katonákhoz sietett, és gyorsan megkereste testvéreit. Miközben beszélt velük, Góliát, a filiszteusok bajnoka előrejött, sértő szavakkal becsmérelte Izráelt, és felszólította őket, hogy küldjenek valakit a soraikból, aki kiáll vele párviadalra. Megismételte kérkedő kihívását, és Dávid lelkében felindult, amikor látta, hogy az egész Izráelt megszállta a félelem. Megtudta, hogy a filiszteus nap mint nap megismétli gyalázkodását – anélkül, hogy előállna egy istenfélő bajnok és elhallgattatná a kérkedőt. Égett benne a vágy, hogy megvédje az élő Isten dicsőségét és népe becsületét.

Izráel serege negyven napja reszketett a filiszteus óriás gőgös kihívásától. Inukba szállt a bátorság, amikor meglátták hatalmas termetét...

Dávid nem ijedt meg a filiszteusok nagyhangú hősétől. Bátran előlépett és így szólt ellenfeléhez: *»Te karddal, dárdával és pajzsral jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében me-*

gyek ellened, akit te gyalázattal illetél. A mai napon kezembe ad téged az Úr... hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úr a had, és Ő titeket a kezünkbe fog adni.» (1Sám 17,45–47)

Dávid hangja félelem nélkül csengett, és arcán már ott ült a győzelem öröme. Tiszta hangja áthatott a légen, és a csatarendben álló és őt hallgató ezrek világosan megértették. Góliát haragja nem ismert határt. Dühében fellökte sisakjának rostélyát, s homlokát szabadon hagyva iramodott Dávid felé. Isai fia azonban nyugodtan készült a fogadására. »És amikor a filiszteus felkészült és elindult, s Dávid felé közeledett: Dávid is sietett és futott a viadalra a filiszteus elé. És Dávid benyúlt a tarisznyába, kivett onnan egy követ, és elhajítván homlokodon taláta a filiszteust úgy, hogy a kő homlokába mélyedt, és arccal a földre esett.« (1Sám 17,48–49) (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Dávid és Góliát c. fejelet)

Gondolkozzunk el azon, hogy miben volt Dávid győzelmének a titka? Hogyan vált alkalmassá arra, hogy Isten neve megdicsőüljön általa? Milyen lelkiállattal képviselhetjük Istent? Hogyan tudjuk Dávid példáját követni a környezetünkben?

Imádkozzunk azért, hogy Isten segítsen minket is, adjon bátorságot és erőt, hogy megvallhassuk Őt még a gúnyolódó emberek előtt is!

November 11., szombat

Legyőzhető-e az irigység?

Egy királyfi, aki önként mondott le a trónról

Vannak-e olyanok, akiket irigyelsz valamiért? Mi a következménye annak, ha nem vetjük ki lelkünkben az irigységet?

Olvassuk el a történetet: 1Sám 18,1–4; 23,14–18 verseiből!

Jonathánról szól ez a történet, aki királyfiként trónörökös volt, mégis alázattal elfogadta Isten választását, hogy atyja után Dávid lép majd a trónra. Szívében nem volt irigység, csak szerető ragaszkodás az apja által üldözött barátja iránt.

„Jonathán és Dávid testvéri szövetségre léptek egymással, és a királyfi »levetése felső ruháját, amely

rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kezívét és övét« (1Sám 18,4). Bár Dávidra nagy feladatokat bízta, ő szerény és kedves maradt – ezzel hódította meg az egész népet és a királyi családot is. A Jonathánnal való barátságot is Isten Lelke lobbantotta lánggra, hogy megóvja általa Izráel jövőendő királyának életét. (...)

Jonathán, aki születésénél fogva a trón örököse volt, tudta, hogy Isten végzése félreállította őt, mégis a leggyengédebb és leghűségesebb barátságot tanúsította vetélytársa iránt. A saját élete kockáztatásával mentette meg Dávid életét. Állhatatosan kitarított atyja mellett, a király csökkenő hatalmának sötét napjaiban is, és végül oldalánál esett el. Jonathán nevét nagyra becsülik a mennyben, a földön pedig igazolja az önzetlen szeretet létezését és hatalmát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 649. o.; *Előtted az élet*, 156. o.)

Jonathán olyan önfeláldozó, saját előnyéről lemondó barát volt, aki beteljesítette az ígéretet: „Van barát, aki ragaszkodóbb a testvérénél.” (Péld 18,24) „Minden időben szeret, aki igaz barát, testvérül születik a nyomorúság idejére.” (Péld 17,17) Dávid így emlékezett meg barátjáról Jonathán halála után: „Sajnállok, testvérem, Jonathán, kedves voltál nekem nagyon, hozzám való szereteted csodálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél.” (2Sám 1,26)

Gondolkozzunk azon, hogy készek vagyunk-e lemondani személyes előnyünkről azok javára, akik különben nálunk? Milyen útja van az irigység és féltékenység legyőzésének? Fontos-e megszabadulni ezektől az érzésektől? Igaz barátok vagyunk-e?

Imádkozzunk azért, hogy irigység és versengés nélkül tudjuk szeretni a barátainkat!

Az alábbi idézetgyűjteménnyel bátorítjuk a testvéri közösséget a könyv- és folyóirat-terjesztés iránti elkötelezettség megerősítésére. Hittel valljuk, hogy Jézus Krisztus második adventje felé közeledve egyre fontosabb szerepe lesz a „nyomatott szónak”, azonban azt is látnunk kell, hogy a „néma prédikátorok” csak a mi személyes közvetítésünkkel, áldozatkész szolgálatunk révén szólalhatnak meg. Hálások vagyunk a könyves szolgálatért mondott eddigi sok-sok imádságért, anyagi áldozatért, azonban be kell látnunk: e téren különösen igaz a költő szava: „Nem elég jóra vágyni: / a jót akarni kell! / És nem elég akarni: / de tenni, tenni kell!” (Váci Mihály)

Az év utolsó hónapjait a világ a könyv ünnepeként tartja számon. A könyvesboltok feltöltik árukészleteiket, alkalmi könyvespultok, pavilonok kínálják portékáikat, rokonaik ajándékozására készülve tömegek vásárolják „a könyvet”. E minden évben visszatérő lehetőséget nekünk is újra meg kell ragadnunk, hiszen mi nem csupán egy ajándékot kínálunk, hanem értéket, evangéliumot. Gondolkodjunk egyenként és mint gyülekezet is azon, miként tudunk a magunk lehetőségeivel élve irodalmunk terjesztőivé válni! Tanácsoljuk, hogy az egyéni könyvajándékozás kiváltságán túl keressünk más utakat is, mint pl. egy-egy helyi karácsonyi könyvvásárban való részvétel lehetőségét (a hivatalos ügyintézésben Szigeti Gáborhoz fordulhatunk segítségért, a 06-20/569-76-35-ös KERAK flottás telefonszámon). Kiadónk a könyvterjesztő szolgálatot az immár szokásosnak nevezhető év végi akciós időszakokkal kívánja támogatni, amikor is november 1-jétől december 22-ig 10–30% engedményt hirdetünk vásárlóink részére.

Ellen G. White a könyvterjesztésről

„Olyan könyvek hevernek eladatlanul, amelyeket pedig széles körökben terjeszteni kellene, csak azért, mert senki sem viseli eléggé szívén a terjesztésüket. A sajtó hatalmat képvisel ugyan, de ha termékei halva születnek olyan emberek hiányában, akik – megvalósítva a tervet – széles körben terjesztenék, akkor ez a hatalom elveszett. Gyors előrelátással felismerték, hogy anyagi javakat fektessünk be olyan felszerelésbe, mellyel megsokszorozhatjuk irataink és könyveink számát, azokat a terveket viszont elhanyagolták, amelyekkel megtérülhetnének az így beruházott javak, hogy más kiadványokat is előállíthassunk.”

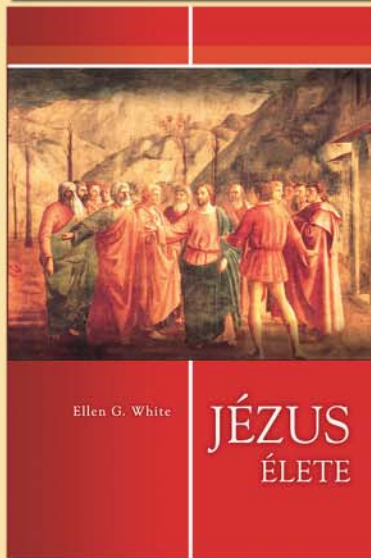
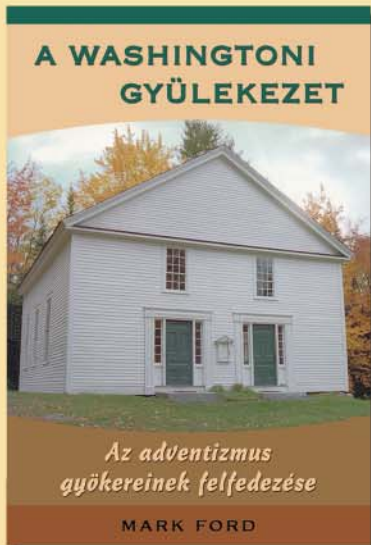
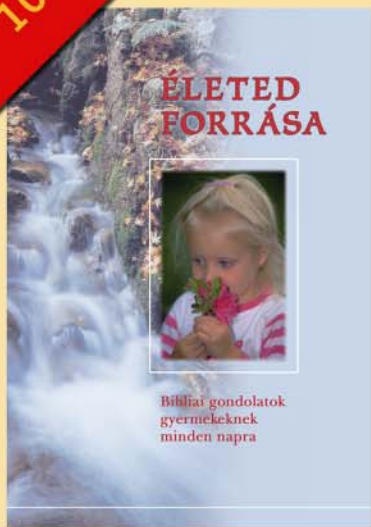
„Nagyszerű eszközök állnak most rendelkezésünkre, hogy terjesszük az igazságot, népünk mégsem él a kiváltságokkal. Nem tartják szükségesnek minden gyülekezetben, hogy lélekmentésre használják fel a képességeiket. Nem gondolják meg, hogy kötelességük előfizetőket szerezni folyóiratainkra, és hogy ismertetnünk kell könyveinket, röpiratainkat. Olyanoknak kellene munkálkodniuk, akik hajlandóak megtanulni, mi a legmegfelelőbb mód az egyének és családok megközelítésére... Kiadóinknak fel kell virágozniuk. Fenn tudjuk tartani őket, ha népünk a szívén viseli, hogy terjedjenek a kiadványaink... Minél szélesebb körben terjesztjük iratainkat, annál nagyobb lesz az igény az olyan könyvek iránt, amelyek érthetővé teszik az igazság Igéjét... Sokan vannak, akik keresik a világhírességet. Ha széles körben terjesztenék lapjainkat, röpiratainkat és könyveinket, akkor sok

ember felismerné, hogy éppen ez az, amit keres. Sok testvérünk mégis úgy viselkedik, mintha az emberek kötelessége lenne felkeresni őket, vagy a világ dolga lenne könyvkiadónkhoz fordulni kiadványainkért, pedig ezek és ezek arról sem tudnak, hogy kiadóink léteznek.”

„Csak akkor jár igazi eredményekkel az igyekezetünk, ha átítatja szívünket az eladásra kínált könyvekbe foglalt igazság lelke... Megszentelt életű munkásoknak kellene foglalkozniuk a könyvterjesztéssel, akiket a Szentlélek eszközül használhat... Tehát imádkozz és dolgozz, dolgozz és imádkozz, s az Úr veled tevékenykedik! Minden egyes könyvterjesztő szüntelenül rászorul az angyalok segítségére, mert fontos munka vár rá, s mert ezt a maga erejéből nem tudja elvégezni... Azt mondom minden könyvterjesztőnek, mindenkinek, akire Isten tehetőséget bízott, hogy vele együtt dolgozhasson: Imádkozzatok, imádkozzatok a mélyebb lelki életért... Isten akkor majd bölcsességet ad, hogy helyesen szóljatok.”

„A könyvterjesztőknek alaposan meg kell ismerkedniük a kiadványokkal, hogy készséggel felhívhassák a figyelmet a fontos fejezetekre. A könyvterjesztőknek füzeteket, kis könyveket, iratokat kellene magukkal vinniük, hogy azoknak adják, akik nem tudnak fizetni. Így sok családba eljuttathatjuk az igazságot... A könyvterjesztő, ha szorgalmasan terjeszti a könyveket, ha hűen hirdeti a Golgota keresztjét, akkor megkettőzi hasznosságát... Ahogyan Isten megáldja a hűséges lelkészt és az örömhír terjesztőjét odaadó igyekezetében, hogy az emberek elé tárja az igazságot, ugyanúgy megáldja a hűséges könyvterjesztőt is.” (Bizonyágtételek IV., 388–389., 391–392. o.; VI., 318–320., 338–340. o.)

**BIK
KÖNYVVÁSÁR
10-30% ENGEDMÉNY**

November 1.–december 22.

Maranatha

30% árengedmény

a BIK Könyvkiadó, az Aranyforrás Kiadó,
az Aeternitas Irodalmi Műhely
és a Pilis-Vet Bt. kiadványaiból

20% árengedmény

a BIK Könyvkiadó és a Pilis-Vet Bt.
idei könyveiből,
valamint egyes CD-ROM kiadványokból

10% árengedmény

az Élet és Egészség, a Kálvin, az Evangéliumi,
a Harmat, az Ethos Kiadó,
a Föld Napja Alapítvány
és a Keresztény Ismeretterjesztő Alapítvány
kiadványaiból

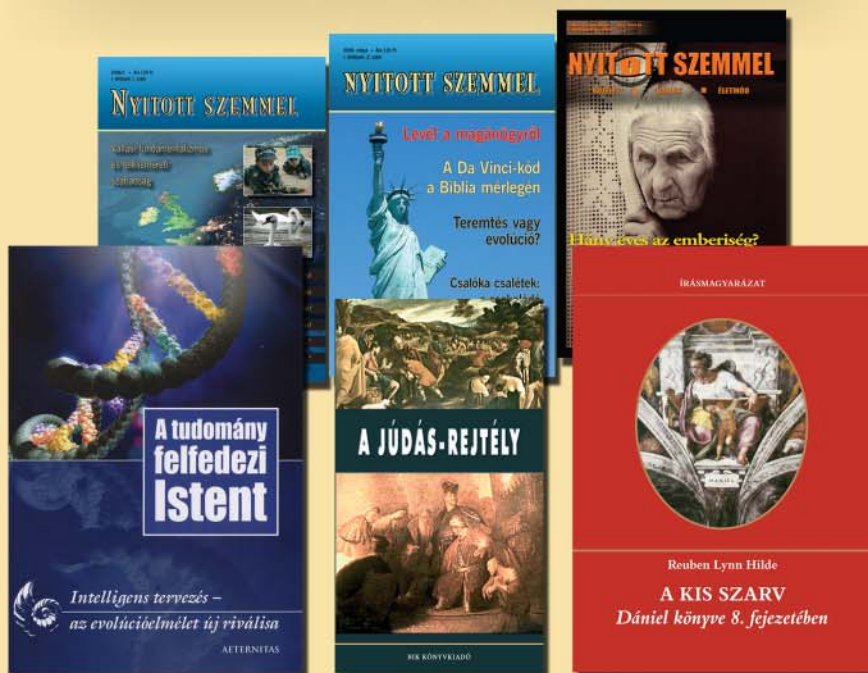
A részletes engedményes katalógust lásd a mellékletben!

BIK Könyvkiadó, 1121 Budapest, Remete u. 16/A

Tel.: 06-1/391-0181, 06-20/379-6020

Online könyvesbolt: www.bibliakiado.hu

e-mail: [bik@ bibliakiado.hu](mailto:bik@bibliakiado.hu)

BIK Könyvkiadó

Engedményes árlista, 2006. november 1.–december 22.

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: 06-1/391-0181; 06-20/379-6020, e-mail: bik@bibliakiado.hu, <http://www.bibliakiado.hu>

30% engedmény

BIK KÖNYVKIADÓ

A Biblia a bűnrendezésről	98 Ft*	Az 1888-as üzenet	280 Ft
A Biblia a gyógyításról	98 Ft	Az evangélium szolgálói	693 Ft
A Biblia a halálról	98 Ft	Az ószövetségi szentély és az evangélium	1470 Ft
A Biblia a házasságról	98 Ft	Bibliai próféciák korunkról	420 Ft
A Biblia a helyes táplálkozásról	910 Ft	Bizonyságtételek V. kötet	1190 Ft
A Biblia a küzdő imádságról	98 Ft	Bizonyságtételek VII. kötet	560 Ft
A Biblia az álmokról	98 Ft	Constantinus császár adománylevele	175 Ft
A Biblia az angyalokról	98 Ft	Döntés a Jordánnál	343 Ft
A Biblia az imádatról	98 Ft	Életed forrása	1155 Ft
A Biblia az imádságról	98 Ft	Életmód-változtatás hétről hétre	602 Ft
A Biblia az istenismeretről	98 Ft	Ellen G. White Európában	175 Ft
A Biblia az istenkeresésről	98 Ft	Emlékezetes idők	378 Ft
A Biblia az istentiszteletről	98 Ft	Erkölc és iskola	196 Ft
A Biblia az ökológiai válságról	98 Ft	Ezen a kősziklán	210 Ft
A Biblia Sátánról	98 Ft	Ezredforduló vagy korszakforduló?	350 Ft
A bibliai régészet XX. századi felfedezései	336 Ft	Gondolatok a Hegyi beszédről	420 Ft
A Filemonhoz írt levél	301 Ft	Gyermeknevelés	980 Ft
A gyermeknevelés bibliai alapelvei	364 Ft	Habakuk próféta könyve	105 Ft
A kálvinista kereszt	245 Ft	Hadd szóljanak a napok	420 Ft
A kereszt és árnyéka	980 Ft	Hallass örömet velem	210 Ft
A keresztény növekedésről	70 Ft	Hazafelé – az időskorról mindenkinek	483 Ft
A kis szarv Dániel könyvében	322 Ft	Hit vagy hagyomány	175 Ft
A legnagyobb kérések	350 Ft	Hogyan küzdött Jézus...	294 Ft
A lelkiismeret	980 Ft	Igehirdetések és beszédek II.	700 Ft
A néma járvány: csontritkulás	329 Ft	Isten, ki vagy?	308 Ft
A pápaság mint ökumenikus probléma	105 Ft	Istenünk beszéde mindörökre megmarad	980 Ft
A polgári kormányzat és a vallás	105 Ft	Jézus boldogmondásai	238 Ft
A szeretet művészete a Biblia tükrében	553 Ft	Jézus élete (BIK)	1365 Ft
A szombat története	1750 Ft	Kezdetben...	231 Ft
A vasárnapkérdés	140 Ft	Korai és késői eső	315 Ft
A világ útvesztője és a szív paradicsoma	280 Ft	Korszakok nyomában	770 Ft
Akik szelet vetnek, vihart aratnak	70 Ft	Krisztus bankója	434 Ft
Arany János és az evangélium	210 Ft	Krisztushoz vezető lépések	385 Ft
		Legyőzhető-e a depresszió?	140 Ft
		Lejárt az idő?	770 Ft
		Levél a vallási türelemről	168 Ft
		Maranatha – Jövel Uram, Jézus!	1120 Ft
		Megelőzhető-e az AIDS?	154 Ft
		Mi az ökumenizmus?	105 Ft
		Miről szól a Jelenések könyve?	770 Ft

* Az árjegyzékben az engedménnyel csökkentett fogyasztói árat tüntettük fel.

Ne félj, csak higgy! I.	385 Ft	Hitünk énekei CD	1760 Ft
Ne félj, csak higgy! II.	385 Ft	Kis eszmetörténet	320 Ft
No drog	490 Ft	Mérlegen a vegetarianizmus	640 Ft
Ómega	315 Ft		
Reformkonyha	336 Ft		
Tanácsok a gyülekezeteknek	735 Ft		
Te is járhatsz a vízen	126 Ft		
Üzenet az ifjúságnak	770 Ft		

ARANYFORRÁS KIADÓ

Aki Isten nevében szól	490 Ft
Az angyalok velünk vannak	1250 Ft
Ellen G. White gondolatai a hitről	1372 Ft
Éltető és gyógyító táplálékok	1400 Ft
Hit, remény, cselekvő szeretet	420 Ft
Megtaláljuk sebzett lelkünk gyógyírját	179 Ft
Megtalált kincsünk a nyugalomnap	700 Ft
Örökségünk az Úr imádsága	557 Ft
Páskulyné-verseskötet – kartonált	3080 Ft
Páskulyné-verseskötet – vászon	4060 Ft
Reményik Sándor: Csendes csodák – kartonált	1323 Ft
Reményik Sándor: Csendes csodák – vászon	1750 Ft
Zöld recept	470 Ft

AETERNITAS IRODALMI MŰHELY

A korai keresztények összevetése a mai keresztényekkel	595 Ft
A római antikrisztusról	980 Ft
A római pápaságról	1036 Ft
Az egyház babiloni fogságáról	1036 Ft
Európa, Amerika, az iszlám és a kommunizmus	693 Ft
Kommentár Pál apostol thesszalonikai leveleihez	945 Ft
Lev Sesztov: Pascal	294 Ft

PILIS-VET BT.

Allergia- és Candida-kalauz	1050 Ft
Az E-számokról őszintén	840 Ft
Génháború	693 Ft
Kézben tartott idő	770 Ft
Ne veszítsd el a csontjaidat!	770 Ft

20% engedmény

BIK KÖNYVKIADÓ

A Júdás-rejtély	640 Ft
A szeretet bibliai tanításai CD	1440 Ft
A washingtoni gyülekezet	880 Ft
Beteg táplálékaink	1600 Ft
BIK könyvtár 1.0 CD	1440 Ft
Döntő bizonyíték CD	1440 Ft
Élet és egészség CD	1440 Ft
Gyógyulás és gyógyítás	472 Ft
Győzelem	680 Ft

10% engedmény

ÉLET ÉS EGÉSZSÉG KIADÓ

A babonáság varázsa	639 Ft
A H. N. Adventista Egyház története 1945 és 1989 között Magyarországon	1323 Ft
Az apostolok története	1350 Ft
Boldog házasság – hogyan?	450 Ft
Ellen G. White élete és szolgálata	477 Ft
Egy amerikai lelkész magyarországi missziója	1755 Ft
Ellen White kora	513 Ft
Ellen White mindennapjai	477 Ft
Étrendi és táplálkozási tanácsok	1233 Ft
Gyökereink	1368 Ft
Házi gyógymódok	936 Ft
Imádság a gyakorlatban	459 Ft
Isten küldött egy embert	522 Ft
Játék a tűzzel	504 Ft
Kereszten irgalom	414 Ft
Kezdjük újra	360 Ft
Kincsek a tengernél	558 Ft
Kirándulás Jézussal I.	882 Ft
Kirándulás Jézussal II.	882 Ft
Lesz-e holnapunk?	171 Ft
Lesz-e keresztény egység?	171 Ft
Misi azt kérdezi...	558 Ft
Ne állj be a sorba	531 Ft
Newstart-konyha	1341 Ft
Passió	369 Ft
Próféták és királyok	1017 Ft
Próféták és királyok – képekkel	1368 Ft
Szabadon halok meg	1071 Ft
Szemelvények Ellen G. White írásaiból I.	1323 Ft
Szemelvények Ellen G. White írásaiból II.	1323 Ft
Tanuljunk együtt!	522 Ft
Titkok megfejtése	1332 Ft
Új életforma	1656 Ft
Üzenetek	90 Ft

KÁLVIN KIADÓ

A tanítványok	171 Ft
Biblia – kiscsaládi	1890 Ft
Biblia – nagycsaládi	2610 Ft
Biblia – standard	1530 Ft
Biblia – zseb	1440 Ft
Bibliai atlasz (Bibliatársulat)	2340 Ft
Bibliai fogalmi szókönyv	1080 Ft
Futás – verseskötet	621 Ft

Keresztyén házasság	468 Ft		
Mesterségek a Bibliában	432 Ft	Ha fáj a szív	1098 Ft
Nem akarom, hogy a kövek kiáltsanak	621 Ft	Mennyit érek? – Egészséges önértékelés	855 Ft
Ószövetségi magyarázatok	1710 Ft	Nevelés – öröm vagy üröm?	1764 Ft

EVANGÉLIUMI KIADÓ

1500 bölcs gondolat	720 Ft
A 23. zsoltár	360 Ft
A róka nyomában	450 Ft
A teremtés bibliai tanúságtétele	540 Ft
A zárba illő kulcs 2.	450 Ft
A zárba illő kulcs 3.	720 Ft
Ádámtól származik az ember?	270 Ft
Az ezoterikus tan mint segítség?	360 Ft
Az imádságról	450 Ft
Csak a lelketek akarjuk!	360 Ft
Egy vidám földműves...	630 Ft
Fehérke	540 Ft
Ha az állatok beszélni tudnának	450 Ft
Hogyan kapta csíkjait a zebra?	270 Ft
Ígéret szerint	270 Ft
Isten ígéreteinek tárháza	720 Ft
Jelek a mindenségből	540 Ft
Jézus, Darwin és a teremtés	270 Ft
Mit beszélnek a gyertyák?	540 Ft
Tanácsok...	270 Ft
Tekints föl Teremtődre	450 Ft
Utazás a dinoszauruszok korába	450 Ft

HARMAT KIADÓ

A megújulás útján	891 Ft
A társ	990 Ft
Akinél a szív lecsendesül	1170 Ft
Áldások könyve	1350 Ft
Az akaratos gyerek	1080 Ft
Családi összhangzattan	1530 Ft
Egymásra hangolva	1530 Ft
Élet a szakadék szélén	1350 Ft
Életre szóló ajándék	1350 Ft
Fegyelmezz, megéri!	1170 Ft
Gyerekekre hangolva	1530 Ft
Házaspárbaj	1170 Ft
Jézus erőterében	891 Ft
Kamaszokra hangolva	1530 Ft
Kapcsolódás	1575 Ft
Kemény szeretet	1350 Ft
Közelebb Istenhez	1170 Ft
Lelkigondozói ábécé	1782 Ft
Lesznek ketten egy testté	1080 Ft
Megbocsátás	1782 Ft
Szólóban	1530 Ft
Vagyok-e valaki?	1575 Ft

ETHOS KIADÓ

Ha fáj a szív	1098 Ft
Mennyit érek? – Egészséges önértékelés	855 Ft
Nevelés – öröm vagy üröm?	1764 Ft

FÖLD NAPJA ALAPÍTVÁNY

A természet romlása, a romlás természete	900 Ft
A világ helyzete 2006	2070 Ft
ÖKO kártyajáték	900 Ft
Ökológiai lábnyomunk	1350 Ft

KIA

A boldogság titkai	1710 Ft
Céltudatos élet	1800 Ft
Egybeszerkesztve	1080 Ft
Szerelemről minden házaspárnak	1350 Ft

Egyedi kedvezmények

Bibliai atlasz (Szt. Pál Akadémia)	4050 Ft
„Én vagyok, ne féljete!”	135 Ft
A beszédes teremtett világ	456 Ft
A lila ciklámen	450 Ft
A régészet regénye	2430 Ft
A sebzett gyógyító	1305 Ft
A szeretet művészete	810 Ft
A szivárvány színei	475 Ft
A teremtéstől a szivárványig	570 Ft
A tudomány felfedezi Istent	1305 Ft
Az első képes Bibliám	1287 Ft
Az én képes Bibliám	720 Ft
Az én képes Bibliám (angol)	720 Ft
Az Ó nyomdokain	1080 Ft
Az özönvíz (kifestő)	270 Ft
Az utolsó napok	612 Ft
Bibliai kifestő	270 Ft
Dr. Luther Márton önmagáról	765 Ft
Énekgyűjtemény gyerekeknek	616 Ft
Félelem és elrejtettség	180 Ft
Gondolatok (Blaise Pascal)	2520 Ft
Hogyan bánjunk a gyermekkel?	270 Ft
Isten hatalma Mózes életén keresztül	494 Ft
Kegyelem, győzelem	990 Ft
Kivezető út a depresszióból	4410 Ft
Legyen néktek eledelül I–IV.	790–790 Ft
Létkérdések és emberi kapcsolatok	1350 Ft
Merre tart a világ?	
– 50 tény, amely megrengethetné a világot	2880 Ft
Művészettörténet képekben	2430 Ft
Művészettörténet vázlatokban	2151 Ft

Spalding Alapítvány

Engedményes árlista, 2006. november 1.–december 22.

2053 Herceghalom, Zsámbéki u. 10.

Telefon/fax: 06-23/319-093; mobil: 06-20/569-7510, e-mail: spalding@axelero.hu

30% engedmény

SPALDING ALAPÍTVÁNY

A boldogság törvénye – kartonált	1750 Ft
A boldogság törvénye – tábla	2240 Ft
A boldogság törvénye – angol	3150 Ft
Az „egészséges” hit	455 Ft
Az ember és az igazság	490 Ft
A „legszebb ének”	420 Ft
Befogadván az Igét I-II.	2170 Ft
Egyetemes egyháztörténelem	1890 Ft
Egyetemes vallástörténet	1750 Ft
Esti történetek gyerekeknek	1890 Ft
Ezredforduló vagy korszakforduló – angol	490 Ft
Filozófiatörténet	1540 Ft
„Isten beszéde”	490 Ft
Jézus Krisztus apokalipszise I.	1470 Ft
Jézus Krisztus apokalipszise II.	1470 Ft
Mit mond a Biblia...	560 Ft
Ószövetségi bölcsességi könyvek	1120 Ft
Vallomás az emigrációból (Fehér János)	840 Ft
Zakariás próféta könyve	280 Ft
Zsoltárok világa (szerk. Reisinger János)	770 Ft

20% engedmény

Az üdvösség története 2240 Ft

35% engedmény

EGERVÁRI DEZSŐ KIADÁSA

A Lélek temploma (dr. Lee, dr. Kime)	227 Ft
A nagy küzdelem	650 Ft
A Te Igéd igazság	650 Ft
Bizonyágtételek VII.	520 Ft
Bizonyágtételek VIII.	520 Ft
Bizonyágtételek IX.	520 Ft
Értelem, jellem, egyéniség I.	650 Ft
Értelem, jellem, egyéniség II.	780 Ft
Hiszékenység vagy bizonyosság?	130 Ft
Igehirdetések és beszédek I.	520 Ft
Igehirdetések és beszédek II.	650 Ft
Kiadatlan bizonyágtételek	650 Ft
Kiben bízhatunk? I–IV.	325–325 Ft
Tapasztalatok, látomások és lelki ajándékok	650 Ft
Reménység rák esetén	325 Ft

Az Advent Videostúdió ajánlata

- **Ember és hit** – Nagy Bandó András és Vankó Zsuzsa párbeszéde
- **A másik ember megértése** – Reisinger János és Rózsás János beszélgetése
- **Szeretetre született** – Várkonyi András előadása
- **Visszajön Jézus** – Holló Péter előadása
- **Isten legnagyobb ajándéka** – Egyházzenei hangverseny
- **10 éves a Sola Scriptura Főiskola** – Ünnepi hangverseny a Kertészeti Egyetemen
- **Kórustalálkozó Pécsett**
- **Soli Deo Gloria** – Lehotka Gábor orgonaestje a siófoki evangélikus templomban

A felvételek egységesen 1500 Ft-ért DVD-n, és külön kérésre VHS kazettán is megrendelhetők.

Kiss Zsolt, 8600 Siófok, Honvéd u. 108.

Tel.: 06-30/905-2096 (flottás), e-mail: zsokis@freemail.hu, [http:// www.adventvideo.hu](http://www.adventvideo.hu)